

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

די איינוציקע שליחות

תשורה

מכינים 'צאתכם לשלום'

לאורחים שבאו לשהות בחצרות קודשנו

תשרי תשע"א

כמו במצרים, כך בגאולה האמיתית והשלימה...

מגיע זמן שרק אחד מחמש מאות ירצה לצאת מהגלות, אף שכל השאר הם גם כן בני אברהם יצחק ויעקב, וכולם גם שמעו שמושה רבינו בישר בשמו של הקב"ה שהגיע הזמן ד"פקד פקדתי", ואעפ"כ צועקים נהי' כגוים!...

שומעים ממושה רבינו שהוא יוליכם במדבר העמים, ושמה יהיו להם תרי"ג מצות במקום הז' מצות בלבד שיש להם פה (במצרים), והיציאה לא תהי' בחשאי אלא ב"שטורעם", וד' ימים קודם לקחו את הטלה באופן כזה שהיכן שרק פנו ראו אותו - מאחר וקשרוהו לכרעי המטות, ואעפ"כ כשהגיע היום האחרון רצו כולם להשאר, ורק אחד מ-500 לא התפעל מכך, וגם לא הכין שום צידה!

ועד"ז הוא גם בגאולה האמיתית והשלימה מהגלות הנוכחית...

(משיחת אחרון-של-פסח ה'תשכ"ה - בלתי מוגה, בתרגום ללה"ק)

יוצא לאור על-ידי

ועד "חיילי בית דוד"

770 בית משיח – בית חיינו

770 איסטערן פארקווי, ברוקלין, נ.י.

להקדשות, תרומות או לקבלת הקובץ השבועי בדוא"ל,

ניתן לפנות לכתובת: vaad770@gmail.com

כמו-כן, ניתן להוריד את הקובץ השבועי באתר:

www.groups.google.co.il/group/vaad770

בקשר עם כינוס 'צאתכם לשלום' להמוני האורחים - תלמידי התמימים, שזכו לשהות בחדש השביעי בד' אמותיו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א - א' 770 בית משיח, הננו מוציאים לאור תשורה מיוחדת - קובץ **"די איינציקע שליחות"** [= השליחות היחידה], ובו:

א. **"די איינציקע שליחות"** - ביאור מקיף ומרתק על שיחת כינוס השלוחים העולמי - ש"פ חיי-שרה תשנ"ב, על השליחות היחידה שנותרה - קבלת פני משיח.

ב. לקט חלקי של מאמרי רבנים ושלוחים, בעיקר מהתקופה שלאחר ג' תמוז תשנ"ד, אודות חיוק האמונה בשיחותיו הק' של כ"ק אדמו"ר מה"מ וההכרזה "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד" ופסקי-דינים בנושא.

תקופה זו משלימה כמעט תשע-עשרה שנה, מאז שבת פרשת חיי שרה ה'תשנ"ב. שבת בה התקיים כינוס ל'שלוחי אדוננו' מכל קצוי תבל, אשר באו מקרוב ומרחוק על מנת לקבל כוחות וללמוד עוד על מה שניתן להוסיף בעבודתם כשלוחים של נשיא הדור, ובפרט על מנת לקבל כוחות מהמשלח עצמו, הדואג להם לכל מחסורם, והוא אשר נותן את ההוראות איך וכיצד לפעול בעבודת השליחות.

ואכן, באותה שבת, השמיע כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א שיחה שכל ענינה היה: אופן ומטרת עבודתם של השלוחים. אך, שונה היתה שיחה זו מהשיחות אותם היו רגילים השלוחים לשמוע מידי שנה, עת התקבצו ובאו לכינוס השנתי. בשיחה זו הודיע הרבי לשלוחים: ישנה הצלחה. העבודה עליה שקדו בכל משך השנים על-מנת להביא את הגאולה, עבודת הפצת המעיינות חוצה, מילאה את חובתה. כעת הגיע הזמן של התגלות מלך המשיח.

ובשל כך, ניתוסף כעת מישור חדש של עבודה בשליחות, מישור עליו לא דרכו עד כה השלוחים, מפני שלא הגיע הזמן לכך. אך כעת, לאחר שהמעיינות הגיעו לכל מקום אפשרי, ועד לחוצה שאין למטה ממנו, מגיע סוג חדש ומתקדם יותר של עבודה הנדרשת על-מנת שהגאולה תחל בפועל. כעת, עלינו לקבל פני משיח צדקנו, ולדאוג שכן יעשו כל מי שבסביבתנו.

כמעט 19 שנים עברו מאז התקבלה הוראה זו. מאז למדנו על פרק חדש בהתקדמות לגאולה, ובסיבתו אף על עבודה חדשה האמורה להתבצע. ומה מאוד מפתיע, שעדיין רבים מחסידי האמונים של הרבי, אינם מקיימים הוראה זו הלכה למעשה. הם נשארו 'תקועים' בעבודה הישנה עליה העיד הרבי כי כבר הושלמה.

לימוד הזכות הניתן ללמד על כך הוא, אשר חסרון בקיומה של הוראה זו, בא בסיבת העדר הידע בתוכנה של ההוראה, ואופן דרישת קיומה בפועל.

המעין בשיחותיו של הרבי בכלל, ובשיחות מהשנים נ"א-נ"ב במיוחד, יראה דבר נפלא. הרבי מכניס אותנו, האנשים הפשוטים, להיות טבעת ממש מן שלשלת ההיסטוריה התורנית. או יותר נכון מחיה את העבר התורני, ומכניסו לחיי היום-יום שלנו.

לדוגמה: אם נבקש מיהודי שימנה בפנינו מספר שמות של נביאים ושופטים, הוא בוודאי יענה: ישעיה, עמוס, מלאכי וכדו'. אך אם ישאלו אותנו את אותה השאלה, אנו שמכירים את שיחת ש"פ שופטים נ"א, בוודאי נענה אדמו"ר הרי"צ, אדמו"ר הרשב"י, ועד לדורנו כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א. וניתן להביא לכך עוד דוגמאות רבות.

*

תכלית בריאת העולם כידוע היא לעשות לו ית' דירה בתחתונים. חיבור הדרגה הנעלית ביותר באלקות - עצמותו ית', עם העולם הזה הגשמי. וכבר נעשה מעין זה בשעת מתן-תורה, שאז החלה התפנית: קיום מצוות עם דברים גשמיים.

אך קדם לכך עוד שלב של הכנה המתואר אף הוא בתורה. נישואי יצחק ורבקה המתוארים בפרשת חיי שרה, הינם בעצם יחוד מ"ה וב"ן המסמל את חיבור הגשמיות והרוחניות של העולם בכללותו, ובסיפור זה הכל מתחיל...

היה מקום לומר, אשר העיקר הוא נישואיהם בפועל, ומה חשוב כל-כך מה שנעשה לפני כן (שליחות אליעזר לחבר ביניהם). אך מגיע הרבי שליט"א מלך המשיח ואומר שגם השליחות (של אליעזר) שמביאה את חיבור הגשמיות והרוחניות, היא חשובה ועיקרית ביותר. ולכן מאריכים כ"כ סביב סיפור זה בפרשה, ועד ש"פרשה של אליעזר כפולה בתורה". ועל-כן גם נתן המשלח, ראש בני ישראל (אברהם אבינו), לצורך שליחות זו, את כל אשר לו, ולא השאיר אף פרט מחוצה לה, העיקר שהשליחות תתבצע כדרוש.

זו היתה ההתחלה של חיבור גשמיות ורוחניות. לאחר מכן נמשכה העבודה: יציאת מצרים, מתן-תורה, עבודת כל הדורות, ובראשם נשיא הדורות האר"י ז"ל, הרמב"ם, הבעש"ט, האדמו"ר הזקן, רבותינו נשיאנו... כולם חיברו ואיחדו את הגשמיות עם הרוחניות כל אחד בדרכו שלו וברובד עליו הוא השפיע.

שנת תשנ"ב – הגיע הסיום והשלמות של מה שהתחיל אליעזר. וגם כאן, המשלח נותן את כל אשר לו לשלוחים שפועלים את החיבור הסופי והנצחי בין הגשמיות והרוחניות – הגאולה האמתית והשלמה.

*

על כן בא החיבור שלפניכם, "די איינציקע שליחות", להביא ולהסביר בצורה ברורה ופשוטה את דברי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אודות העבודה הנדרשת כעת מהשלוחים ובעצם מכל אחד ואחד מישראל, משולב ברעיונות וסיפורים מפי רבנים ומשפיעים, זאת לעזר לכאו"א מהחסידים, שידע את המוטל עליו בעת זו, וגדול לימוד שמביא לידי מעשה, קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש.

החיבור נכתב ונערך ע"י הרה"ת לוי יצחק שי' ניסילעוויטש, משפיע בישי"ק חח"ל צפת, והרה"ת גיא בצלאל שי' קנטור, ותודתנו נתונה להם על מסירת החומר לדפוס במסגרת זו, כמהדורא שלישית.

תודת הכותבים נתונה לכל המסייעים והעוזרים אשר עברו על החומר והגיהו אותו על מנת שיצא דבר נאה ומתקבל. כמו"כ תודה מיוחדת להרב שניאור זלמן שי' הרצל, על שעבר על החומר והציע את הערותיו המועילות על החוברת.

ולסיום נתונה תודה לרבנים הרב יוסף יצחק שי' ווילשאנסקי ראש ישיבת חסידי חב"ד לויאווטש צפת, והרב לוי יצחק שי' גינזבורג משפיע בישיבת תורת"ל המרכזית כפר חב"ד ובישיבת תורת אמת בירושלים, אשר בכתיבת החומר נעזרו בהם הכותבים רבות, מפיהם ומפי כתבם.

ונסיים בדברי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בסוף שיחת ש"פ חיי שרה, ש"מאחר שכבר סיימו את עבודת השליחות – בא כל שליח אל המשלח האמיתי, הקב"ה, ומודיע: עשיתי את שליחותי, ועכשיו הגיע הזמן שאתה, כביכול, תעשה את שליחותך: "שלח נא ביד תשלח" – שלח לנו את משיח צדקנו בפועל ממש!"

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד "חיילי בית דוד"

770 בית משיח, בית חיינו

אש"ל - הכנסת אורחים

מחלקת הוצאה לאור

ימות המשיח, כ"ה תשרי ה'תשע"א

שישים שנה לנשיאות הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מאתיים וחמישים שנה להסתלקות-הילולא של הבעש"ט ז"ל ברוקלין, נ.י.

די איינציקע שליחות

ה'סדר השתלשלות' שמוביל לשיחת כינוס השלוחים העולמי, ש"פ
חיי-שרה ה'תשנ"ב • ביאור מקיף ומרתק בשיחת המפתח לשליחות
העכשווית והשלכותיה למעשה בפועל

פרק ראשון

זהיר טפי – מהו?

בפתיחת כינוס השלוחים העולמי (ה'תשנ"ב), בשיחה האחרונה לע"ע לאירוע זה אמר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א (סי"א) "...כמדובר כמ"פ, שנוסף על הנקודה המשותפת בכללות עבודת השליחות של בני-ישראל בכלל כשלוחיו של הקב"ה, שהיא "אני נבראתי לשמש את קוניי", ובפרט השלוחים של נשיא דורנו – אשר נקודת השליחות הזאת משותפת ושווה בכל הזמנים – **מתוסף מזמן לזמן חידוש בשליחות, שליחות מיוחדת, שהיא חודרת את כל עניני השליחות והיא נעשית ה"שער" שעל ידו "עולים" כל עניני השליחות**²;

"ועאכו"כ בנדו"ד – שזהו חידוש כללי ועיקרי, שאינו רק עוד פרט (או כלל) בשליחות, אלא הוא עיקר וענין כללי ביותר, ועד שהוא הענין הכי כללי בתורה – הכנה לביאת משיח צדקנו – שמקיף את כל הנקודות והפרטים של עבודת השליחות".

במילים "ה"שער" שעל ידו "עולים" כל עניני השליחות", מפנה הרבי בהערה 2 למס' שיחות של אדמו"ר הרי"צ³ שבכולם מדובר על המושג "זהיר טפי". מושג זה בא לידי ביטוי לדוגמא, בא' מאגרות כ"ק אד"ש בה כתב לא' החסידים

1) ראה סה"ש קיץ הישית ע' 22. ושי"נ. תשי"ד ע' 105. לקו"ד ח"ד תשמז, ב. (וראה סה"מ תשי"ח ע' 240).

2) ההדגשה אינה במקור.

3) ראה סה"ש קיץ הישית ע' 22. ושי"נ. תשי"ד ע' 105. לקו"ד ח"ד תשמז, ב. (וראה סה"מ תשי"ח ע' 240).

מענה לשאלתו על דברי אדמו"ר הזקן באגרת הקודש, שבעבר עיקר הענין בעבודת ה' היה לימוד התורה, וכיום שנפלה סוכת דוד עד בחינת רגליים, העיקר הוא מעשה הצדקה. כיצד יתכן, שאל הוא, שינוי ותחליף בעבודת ה'?

זהו ע"ד מצוות עשה שהזמן גרמא... ענה לו הרבי.

דוגמא המבהירה בפירוט תשובה זו, אומר הרבי בהתוועדות הסמוכה לימי הפורים, שכאשר יהודי פוגש בחג הפורים יהודי אחר ברחוב, שאין לו ידיעה באל"ף-בי"ת של יהדות, היה ניתן לחשוב שדבר ראשון ילמד אותו אל"ף-בי"ת, בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ וכו' וכו' עד שיגיע גם לסיפור מגילת אסתר ומצוות היום. לא ולא, אומר הרבי, כאשר פוגשים יהודי כזה ביום חג הפורים, דבר ראשון שמאיר ביום זה ונוגע לאותו יהודי ולכולם זהו סיפור פרשת היום, מגילת אסתר, וממנו ועל-ידו דווקא יגיע לכל ענייני תורה ומצוותיה.

על שורשו של המושג "זהיר-טפי" בתורה, נעמוד בשורות הבאות:

בעבודת האדם הפרטי

יסוד כללי ועיקרי ביותר שבעבודת ה' של יהודי הוא, כי מלבד הקיום המדוקדק שנדרש מהאדם העובד את קונו בכל פרטי המצוות, והתמסרות לכל הוראותיו של הבורא, עדיין מקום מיוחד שמור למצוה מסוימת, אשר משמשת לשער דרכו עולים כל המעשים הטובים של האדם, שעל-כן, כלפי מצוה זו דרושה זהירות יתירה מעל זו שבקיום שאר המצוות.

כינויה של מצוה מסוימת זו הוא: "זהיר טפי". מקורו של כינוי זה נעוץ בדו-שיח המובא בגמרא⁴ שהתקיים בין שני אמוראים בו אחד מהם נשאל ע"י חברו "אביך, במה [באיזו מצוה] זהיר במיוחד?". והלה השיב "בציצית".

מדוע שתהיה מצוה פרטית עליה יקפיד רבה (אביו של הנשאל) יותר מבשאר המצוות, והרי על הכל ציוונו חכמינו "הוי זהיר במצוה קלה כבחמורה"⁵. ומהי תשובתו של בנו – "בציצית", מדוע אכן על מצוה זו הקפיד במיוחד? מכאן ניתן לנו יסוד כללי אותו לימדנו אדמו"ר הזקן בספר התניא⁶, האומר, כי אכן לכל נשמה נקבעה מצוה מסוימת⁷, שבקיומה צריך האדם להשתדל בזהירות מיוחדת, ולהשקיע את מיטב כוחותיו, והיא הנקראת "זהיר טפי", זאת אף משום שהיא משמשת ל"מגדלור" המפיץ "זוהר" לכל שאר עניני התומ"צ, שאף אותם מקיים האדם באופן מושלם כדרוש.

ואף גם זאת, אשר כתוצאה מהמעלה המיוחדת שבקיום מצוה זו, מובטח לאדם

4 ברכות ק"ח ס"ב.

5 אבות פ"ב מ"א. ועד"ז פ"ד מ"ב.

6 אגרת הקודש סוף סי' ז.

7 וראה בסה"מ מלוקט ח"א ע' קצח (מבוסס על התניא שבהערה הקודמת) שמצוה זו שאצל כאו"א היא התבטאות מעשית של דרגת הגורל – יחידה שבנפש האדם.

המקיימה באופן הנדרש "שפע ברכה העליונה ברוחניות ובגשמיות".

בכל זמן ומועד

ענין זה של זהיר טפי, קיים אף במישור רחב יותר:

בכל תקופה ומועד מיוחד במשך השנה, יש נקודה שהיא הקו המנחה של אותו זמן, ובלעדי העיסוק בה, חסר נשמת ועצם הענין של אותה התקופה, על אף שבזמנים אחרים זה לא הי' כל כך נדרש.

לכן בסמיכות לכל חג יש ללמוד את הלכות החג וכדומה, והעיסוק העיקרי באותו הזמן ובימים הסמוכים אליו הוא במאמרים ושיחות המדברים בענין ומעלת החג הזה, וברעיונות שונים המבוארים בחסידות על מהותו של היום, ועד שבאופן ממילא, היוארטים, הסיפורים והפתגמים העוברים מפה לאוזן בתקופה זו, קשורים גם הם לחג המתקרב, וללא העיסוק בזה יחסר ליהודי באותו חג "כל הענין".

דור דור ודרישותיו

ומכאן למישור הרחב ביותר:

מצאנו אצל רבותינו נשיאנו, אשר לכל דור היה תפקיד וענין מסוים אליו הורונו רבותינו להתמסר במיוחד⁸. כפי הידוע ומבואר⁹ שענינו של אדמו"ר הזקן היה להחדיר ענינים אלווקיים לשכל – חכמה, בינה ודעת – של האדם, ובדור שלאחמ"כ, הנה האדמו"ר האמצעי לימד עניני חסידות באופן של "רחובות הנהר" והסברה רחבה יותר של עניני החסידות, וכן הלאה.

להיות של הרבי

עד היכן הדברים מגיעים, ניתן ללמוד מהסיפור הבא, שסופר ע"י הרה"ח וכו' המשפיע ר' מענדל פוטרפאס ע"ה: ידוע, אשר עיקר עיסוקו של כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ נ"ע בתקופת הרדיפות ברוסיה הקומוניסטית, היה ייסוד חדרים לתינוקות של בית רבן, למען הענקת חינוך יהודי טהור לילדי ישראל, ובענין זה פעל ב'שטורעם' הכי גדול וכו', וכך דרש גם מהחסידים עד כדי מסירות נפש.

באותה תקופה, באחת ההתוועדויות בה השתתף אף החסיד ר' יצחק הורביץ הי"ד – שכפי הידוע היה ענק בתורה, הן בתורת הנגלה והן בתורת הנסתר, הודות לשקידתו העצומה יומם וליל על התורה והעבודה, אשר לכן דבק בו הכינוי 'ר' איצ'ה

(8) ראה סה"ש קיץ ה'שי"ת ע' 22 (מובא בזה בתרגום ללה"ק). ובכ"מ.

(9) ראה התוועדויות תשמ"ג ח"א ע' 51.

(10) וראה בלקו"ש חכ"ה ע' 331, שבכל דור נתוסף חידוש בשליחות, ונשיא הדור הוא זה שנותן כוחות לאנשי דורו לקיים את שליחותם.

(11) ראה שיחת י"ט כסליו ה'תשנ"א סעיף י"ג.

דער מתמיד¹², כל זאת בד בבד עם התקשרותו האיתנה לרבו ללא כל חציצה – פנה אליו הרבי ואמר:

"הערט זיך איין, איציה: טוסטו אין תשב"ר – ביזטו מיינע, און טאָמער ניט – ביזט טאָקע איציה, אָבער ניט מיינער..." [= הקשב ושמע, איציה: אם הינך עוסק בתשב"ר – הרי אתה שלי, ובאם לאו – אמנם אתה איציה, אבל אינך "שלי"...].

בנוגע לגאולת מצרים מביא הרבי¹³ דבר מופלא: אנשים שבכללות התורה ומצוות היו בבחינת רשעים ועד לסוּחבי פסל מיכה, עובדי ע"ז, אבל הסכימו להיגאל, נגאלו. ולאידך גיסא צדיקים, שלא רצו להיגאל, לא יצאו ממצרים ומתו בשלושת ימי האפילה. כיצד נוכל להבין דבר זה?

ונקודת הביאור בזה: באותו הזמן, הדבר שהאיר בעבודת ה' ובעולם ע"י הקב"ה היה הגאולה ממצרים. מי שהשתלב והתבטל לענין עצמי זה - נגאל, ומי שלא, לא. בגאולה העתידה, כפי שמוסבר באותה שיחה, כולם ייגאלו, אבל ההוראה לזמננו נותרה בעוצמתה.

וכאן נשאלת השאלה, מהו בדורנו, על איזה ענין הצביע הרבי שליט"א כ'זהיר טפי' של הדור השביעי? במה עלינו להתמסר באופן מוחלט ולהשקיע את מיטב כוחותינו?

בדור השביעי

הצצה קטנה על עבודתו של הרבי מגלה התמסרות מוחלטת והשקעה שכמותה טרם נראתה בענין של "הפצת מעיינות תורת החסידות". במישור זה השקיע הרבי כוחות באופן יוצא מן הכלל, ואף רתם לכך מפעל אדיר של שלוחים הנמצאים בכל קצוי תבל, ציוה את כל חסידיו להתמסר לזה – כולם, ללא יוצא מן הכלל, אנשים, בחורי ישיבות תומכי תמימים, ואף הנשים בתחומן¹⁴.

ואכן, על ענין זה של "יפוצו מעיינותיך חוצה", קבע כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א כי הוא הוא הענין שמשמש ה"שער" לכל עבודת היהודים שבדורנו, ובו צריך לעסוק באופן של "זהיר טפי", כפי שניתן לראות בבי' קטעי אגרות כ"ק אד"ש דלהלן:

א. "כ"פ [=כמה פעמים] עוררתי לכמה מאנ"ש ע"ד המובא בדא"ח בכ"מ [=בכמה מקומות] שלכל אחד ישנו שער, היינו מצוה וענין מיוחד דרך בו עולים ויורדים התורה והמצוות וכל ההשפעות, ובאנ"ש והתמימים בפרט בזמננו זה הוא הענין דהפצת המעיינות חוצה¹⁵."

ב. "ע"פ המבואר בכ"מ ומהם באגרת הקדש לרבנו הזקן סוף סי' ז', שלכל הנפשות והנשמות ישנה מצוה מיוחדת שבה צריכה העדפה וזהירות וזריזות יתירה ביתר שאת

12 לקו"ש גאומ"ש, שמות, שיחה א.

13 ראה לדוגמא התועדויות תשמ"ט ח"א ע' 385.

14 אגרות קודש חלק יב ע' רפא.

ויתר עז כפולה ומכופלת למעלה מעלה מזהירות שאר המצות, הנה בכל אחד מאנ"ש ומגזע אנ"ש הוא הענין דהפצת המעיינות¹⁵.

לכשיפוצו מעיינותיך חוצה

בד בבד עם עצם ענין ההפצה, מדגיש תמיד הרבי, כי מטרתה ותכליתה של הפצת המעיינות חוצה, היא, על מנת לפעול את ה'קאתי מר'. זאת על פי המענה הידוע אותו קיבל הבעש"ט מהמשיח בעת שעשה עליית נשמה להיכלו, ושאלו 'מתי יבוא אדוני', ונענה: לכשיפוצו מעיינותיך חוצה¹⁶.

ובעצם הענין הסביר הרבי שליט"א פעמים רבות, שאין זה רק שהפצת המעיינות טומנת בתוכה סגולה להבאת הגאולה, אלא שעצם תוכנה של הפצת המעיינות הוא תוכן ענינה של הגאולה השלימה, ואשר על כן, ע"י הפצת המעיינות חוצה, תבוא הגאולה.

וכפי שמבואר בקונטרס הידוע 'ענינה של תורת החסידות' שכל ענינה של החסידות קשור באופן ישיר למשיח. באשר נשמתו של משיח היא דרגת היחידה (וכן דרגת היחידה שבנפש כאו"א מישאל היא ניצוץ מנשמתו של משיח), וחסידות היא דרגת היחידה שבתורה (כידוע שפרד"ס התורה הם כנגד נרנ"ח, וחסידות היא בחי' יחידה).

וכן תורת החסידות התגלתה בדורות אלו בתור הכנה ממשית לגאולה. כידוע שתורת החסידות נתגלתה באמצע אלף השישי לבריאת העולם שהוא כנגד ערב שבת אחר חצות היום, וכשם שבערב שבת נוהגים לטעום ממאכלי השבת, וכנאמר "טועמיה חיים זכו", הנה כן הוא בנוגע לגאולה, שבערב "יום שכולו שבת" – הגאולה העתידה, בה יהיה גילוי פנימיות התורה, יש לטעום ממאכלי השבת, וזהו גילוי תורת החסידות.

ובכך יובן יותר מדוע זהו ה'זהיר טפי' של דורנו וה'שער' של כל הענינים, היות שבהפצת המעיינות חוצה תלויה הגאולה - ובפרט כשהיא קרובה לבוא יותר מתמיד - יש להשקיע ובכל התוקף בדבר המחיש את בואה יותר מכל.

קבלת פני הרבי משיח צדקינו

והנה באחד הימים, הודיע הרבי כי עם ישראל השלים את העבודה של הפצת המעיינות חוצה¹⁷. בשיחת ש"פ חי שרה ה'תשנ"ב, עת התקבצו כל השלוחים מכל קצוי תבל ל-770, אמר הרבי: השלוחים עומדים כבר מזמן לאחר מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, ומזמן לאחר אמצע עבודת השליחות, עד שכבר סיימו את השליחות.

15) אגרות קודש חי"ד ע' קסה.

16) אגרת קודש מהבעש"ט – מובא בכתר שם טוב בתחילתו.

17) ראה שיחת ש"פ וישב ה'תנש"א. ועוד.

כלומר, במילים אלו בישר הרבי לקהל החסידים, כי אכן לאחר עבודה בת עשרות ויותר שנים בהם עסקו בהנחת נדבך מעל נדבך בענין של הפצת המעיינות, זאת על מנת להגיע לשלימותו של הבנין עליו עמלים – הגאולה השלימה, הנה הגענו סוף סוף לזמן בו סיימו את עבודת הפצת המעיינות הנדרשת לצורך זה.

– ידוע הסיפור אודות המהרי"ל ששאל את אביו אדמו"ר ה"צמח צדק" הרי היה קץ לשנת תר"ח וומדוע לא נתקיים? ענה לו הרבי: הרי הודפס ה"לקוטי תורה" (שזהו פנימיות התורה, גילוי אלוקות בעולם - משיח) הגיב המהרי"ח חזרה: כן, אבל צריך משיח כפשוטו.

לאחר שבזמננו התמלאה המיכסה של (משיח - כפי שמשתקף ב)הפצת מעיינות החסידות, הגענו לשלב ה"קאתי מר" (לא בכדי בגימטריא 'תנשי"א') מלך המשיח נגלה, "קיימת גם מציאותו של משיח כפשוטו".

מובן הוא שכאשר הסתיימה עבודה זו של הפצת המעיינות חוצה (בתור מניעה ועיכוב), היא אינה עוד ה'זהיר טפי' של הדור כעת, ומיהו א"כ ממלא מקומו של ה'זהיר טפי'?

הנה באותה שיחה עצמה, נתן הרבי את התשובה לכך, ואמר, כי אכן לכל תקופה יש את ה'זהיר טפי' וה'שער' שלה, וכעת, מכיון שכבר סיימו את עבודת הפצת המעיינות חוצה, בא ענין חדש בשליחות, אשר הוא הדבר האחרון שנותר לפני הגאולה.

ובלשונו הקדוש: "כבר סיימו את השליחות [ב"הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה], ואעפ"כ עדיין לא באה בפועל ממש הגאולה האמיתית והשלימה – צריך לומר, שעדיין נשאר משהו לעשות כדי להביא את הגאולה בפועל. . והוא: ע"פ הידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל", "א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו", וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, המשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את כל העבודה – הרי מובן, שמתחיל להתקיים ה"שלח נא ביד תשלח", השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ומזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא: לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש, כדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות!

מהי פירושה של ההוראה "קבלת פני משיח צדקנו", וכיצד יש לבצעה הלכה למעשה?

• • •

פרק שני

אין מונע ומעכב

בכדי לענות על שאלות אלו, יש להקדים ולהביא סקירה קצרה מהשיחות של השנים האחרונות אודות מצב ונכונות העולם לקראת הגאולה, המהווה מעין רקע לשיחה זו, על-מנת להיכנס לרוח הדברים שלאורם נאמרה השיחה הנ"ל. או אז ניווכח, כי זו הוראה הבאה כממילא, ונדרשת מתוך מציאות ומצב העולם בימינו אלה.

נסתיימה עבודת הברורים

עבודת הברורים – זהו השם הכולל הניתן בתורת הקבלה ובחסידות לכללות עבודת בניי בעולם הזה עד לימות המשיח.

הוא משום, שזהו תוכן העבודה בה פועלים בניי במשך כל הדורות. בכל קיום מצוה, מברר היהודי את הניצוץ האלוקי החבוי בתוך תוכו של היש הגשמי, ומעלהו לקדושה. כן הוא הן ביחס לאדם והן ביחס לעולם בכללותו; בקיום כל מצוה, מכניע היהודי את הרע והקליפה המכסה על אור נשמתו, וכן את הקליפה המכסה ומסתירה על הניצוץ האלוקי המחיה את הדבר בו הוא משתמש לצורך קיום המצוה וכדומה.

בשל כך, עתידה הגאולה לבוא בסיום וגמר עבודת הברורים. או אז, כאשר האדם והעולם כולו יהיו מזוככים, יתבטל כל הרע שבעולם, ויישאר בו אך טוב. וכלשון אדה"ז בספרו תורה אור "וכשיוגמרו כל הברורין יבוא המשיח במהרה בימינו אמן"¹⁸.

ועל כן, ככל שהתקרבו לגאולה, נשמעו יותר ויותר דרישות מנשיאי הדורות, למהר ולסיים את עבודת הברורים, כדי שתוכל הגאולה לבוא בפועל ממש. ואף בדורנו זה גופא, היו עמלים במשך כל השנים, על סיום בירור הניצוצות, וקיימו את המצוות מתוך ידיעה וכוונה, שבקיומם מזרזים את בוא הגאולה, באשר היא תלויה בבירורם של כל הניצוצות.

והנה, בשיחות מסוף שנות המ"מים ובפרט משנות תנש"א ונ"ב¹⁹, הודיע הרבי לעולם, כי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הברורים. מעתה, אמר הרבי, כל העבודה של בניי אינה עוד עבודת הברורים. קיום התורה והמצוות של ימינו אלו, אינם באותה כוונת "בירור העולם" שהיתה בקיום המצוות בכל הדורות, עד לשנים האחרונות ממש. עתה, העבודה היא בכוונה להביא את ההתגלות בפועל בעולם²⁰.

18) פ' וישב ע' כז.

19) ראה שיחת ש"פ וישב ה'תנש"א. דבר מלכות ש"פ נח, ש"פ ויצא ה'תשנ"ב. ובשיחות רבות אחרות בתקופה זו השתמש הרבי במילים: "כבר נסתיימו ונשלמו כל עניני העבודה".
20) סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 163.

סיימו את מעשינו ועבודתנו

כתב אדה"ז בתנ"א: "כל הגילויים דלעתיד לבוא תלויים במעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות". משפט זה חוזר ונשנה בשיחות ואגרות כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א, ותוכנו, אשר עבודת ה' בתורה ותפילה, קיום המצוות ומעשים טובים של בני-ישראל במשך כל הדורות שבזמן הגלות, מ"ראשיכם שבטיכם", עד "חוטב עציך ושואב מימך" שבכל דור, מהווים גורם לכל הגילויים הנעלים שיהיו לעתיד בגאולה.

כך היה ידוע תמיד, וכיון שכך, היה צורך והכרח גדול להוסיף ככל שניתן בתומ"צ כל עוד הגאולה עדיין לא הגיעה, מתוך מטרה לזכות על ידי כך לגילויים הנפלאים דלעתיד. אך הנה, בשנת ה'תנש"א ותשנ"ב, הודיע הרבי בשיחותיו, כי כבר נשלמו "כל מעשינו ועבודתנו" שהיו דרושים שיעשו בזמן הגלות, על-מנת לקבל את הגילויים דלעתיד לבוא²¹.

נתתקנה סיבת הגלות

ידוע, כי סיבת הגלות היא "שנאת חנם" ששררה בעם ישראל בזמן שקדם לחורבן הבית, ובכדי לזכות לגאולה השלימה, עלינו לתקן את סיבת הגלות, היינו, להוסיף ולהשתדל ב"אהבת ישראל"; ובתיקון סיבת הגלות, יתבטל אף המסובב – הגלות, ובמקומה תבוא הגאולה.

ואכן, בשיחות רבות חזר ותבע הרבי אודות התחזקות והוספה באהבת ישראל, וזאת על-מנת לבטל את סיבת הגלות, שבינה סובל עם ישראל כבר קרוב לאלפיים שנה.

והנה, בשיחת ש"פ מטות-מסעי ה'תנש"א, הודיע הרבי לעם ישראל, כי "נתתקנה סיבת הגלות", ואין עוד צורך באהבת ישראל כמטרה לבטל את סיבת הגלות, אלא אך ורק כטעימה מהגאולה האמיתית והשלימה.

עשו תשובה

ידועים דברי חז"ל שאמרו בנוגע לגאולה – "אין הדבר תלוי אלא בתשובה"²². וכן כתב אף הרמב"ם "אין ישראל נגאלין אלא בתשובה"²³. על בסיס דברים אלו ידע עם ישראל בכל שנות גלותו, כי תנאי עיקרי לבוא הגאולה הוא, תשובת וחזרת כל עם ישראל לאביהם שבשמים.

ואכן, ככל שהתקרב הזמן לקראת הגאולה, ניתן לכך דגש מיוחד ע"י גדולי ישראל,

(21) ריש פרק לו.

(22) ואף ציוה לפרסם זאת (דבר מלכות ש"פ תצא ה'תנש"א סעיף ט"ו).

(23) סנהדרין צז, ב.

(24) ה' תשובה פ"ז ה"ה.

להזדרז בקיום התנאי. כך מצינו ב"קול קורא" הידוע שפירסם כ"ק אדמו"ר הרי"ץ²⁵ "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", והתחזקה הכרזה זו ביתר שאת ע"י כ"ק אד"ש מה"מ.

והנה, בשיחה (מוגהת) משנת תש"א²⁶, הודיע הרבי כי "כבר עשו תשובה", ומעתה, סר עיכוב זה בדרך לגאולה, ואין עוד בתשובה תנאי לבוא הגאולה. וזאת כדברי הרבי, שאין בדורנו יהודי, ולו אחד, שלא הרהר תשובה בלבו, וזהו מילוי הנדרש להסרת התנאי של תשובה לצורך בוא הגאולה.

נסתיימה מלחמת חיילי בית דוד

אחת הסיבות העיקריות של הרבי הרש"ב נ"ע ליסוד ישיבת תומכי תמימים, היתה²⁷ כדי שתלמידה – חיילי בית דוד – ילחמו באלו "אשר חרפו עקבות משיח", היינו, באלו אשר חלשים המה באמונה בגאולה ובביאת המשיח, שחלישות כזו יכולה להימצא אף אצל בני תורה, כמבואר בשיחות, ועל ידי הנצחון במלחמה זו, להביא את הגאולה בפועל ממש.

בשיחות רבות ביאר כ"ק אד"ש מה"מ את תוכן עבודה זו שהוטלה על גבם של תלמידי ישיבות תומכי תמימים, ועל גודל האחריות שקיבלו על עצמם, להילחם באותם ש"חרפו עקבות משיח".

זו היתה עבודתם של ה'תמימים' במשך השנים, בידעם כי זהו אחד מקווי היסוד עליהם הושתתה הישיבה.

עד שבשיחות משנות תש"א תשנ"ב, תקופה בה נמצאים כבר בדור השלישי לקיומה של הישיבה, קיבלו תלמידה – הודעה הנוגעת לעצם קיום הישיבה – מפי מנהלה של הישיבה, הרבי בכבודו ובעצמו, כי עבודתם זו של הלוחמה באלו ש"חרפו גוי" – "נסתיימה"²⁸.

צחצחו את הכפתורים

"כבר סיימו את העבודה ומה שנותר הוא רק צחצוח הכפתורים". משפט מעין זה שנון בזכרוננו של כל חסיד שקרא ולמד במשך השנים את שיחותיו של הרבי. כמעט בכל פעם בו דיבר הרבי על זמננו הקרוב כ"ק לגאולה, חזר על משפט זה, הלקוח בעצם מדברי הרבי הרי"ץ באחת משיחותיו²⁹, לאמור: מה שנותר עוד לפעול לבוא הגאולה,

25 בעלון 'הקריאה והקדושה' משנים תש"א-ג. וראה אף באגרות קודש שלו ח"ה ע' שסא ואילך. ע' שעז ואילך. ע' תח ואילך. ח"ו ע' תל ואילך. ועוד.

26 ראה שיחות ש"פ מקץ וש"פ ויחי תנש"א.

27 ספר השיחות ה'תש"ב ע' 141 ואילך.

28 ראה שיחות ש"פ תצא ה'תנש"א. ש"פ וישב ה'תשנ"ב.

29 שיחת שמח"ת תרפ"ט.

אינו עוד להפוך הרים ולשבר סלעים, אלא, עבודות קטנות ואחרונות, בבחי' צחצוח (=נקיון סופי) הכפתורים (=פרט שולי בבגד).

והנה, בשלב מסוים חל שינוי במשפט זה בלשונו של הרבי. הרבי מודיע, וחוזר על כך כמעט בכל שיחה³⁰, כי כבר "צחצחו את הכפתורים". ובכך נודענו, כי אף את העבודות לקירוב הגאולה המכונות "צחצוח הכפתורים" סיים עם ישראל.

בעיית הפרט אינה נחלת הכלל

לאחר שראינו את כל אותם מקומות בהם מודיע הרבי באופן מפורש, על סיומם של עניינים נשגבים ביותר, אשר על קיומם שקדו והתייגעו במשך כל הדורות, עדיין מקננת השאלה בלב רבים, הייתכן לומר שאכן "עשו תשובה" בו בזמן ש"ידע איניש בנפשי" שעוד נותר לו מה לתקן. וכמו כן האם ניתן לומר שסיימנו את כל מעשינו ועבודתינו הדרושים למען בוא הגאולה, ועוד שאלות רבות על בסיס זה.

לא חלילה שיש פקפוק בדבריו של הרבי אשר כל מילה היוצאת מפיו יסודתה היא בהררי קודש, אך עדיין יש מקום לשאלה מהו אכן ההסבר בדבריו של הרבי, בו בזמן שבגלוי לא נראה כי כל עם ישראל נוהגים בדרך הישר והטוב.

אף על כך קיבלנו מהרבי הסבר מדויק, אשר יתן לנו להבין כיצד 'בכל זאת' ניתן להאמין לכך שהננו מוכנים וראויים לגאולה, ומן הראוי לצטט את הדברים כפי שהוגעו ע"י הרבי מלך המשיח שליט"א (שיחת ש"פ נח ה'תשנ"ב):

"גם כשידע איניש בנפשיה מעמדו ומצבו שיש אצלו עניינים הצריכים תיקון, אין זה בסתירה ח"ו לעדותו של נשיא דורנו שכבר נשלמה העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, כי, העבודה דכללות בני" במשך כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה (שתלויה "במעשינו ועבודתינו דכל זמן משך הגלות") – נסתיימה ונשלמה. . . ולכן, גם אם חסר בעבודתו של הפרט במשך הזמן שמתעכב הגאולה מאיזו סיבה שתהיה, הרי זה ענין פרטי שבדאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלמות "מעשינו ועבודתינו" דכלל ישראל שעומדים מוכנים להגאולה".

כאן נותן לנו הרבי להבין במילים פשוטות, כי אין בעייתו הפרטית של אדם פלוני, גורעת מהמצב המתקדם כל כך של כללות עם ישראל. אכן, יודע כל אחד על מצבו הפרטי הדורש תיקון בעניינים מסויימים, אך אין זה בסתירה לכך שעם ישראל בכללותו, סיים את המכסה הדרושה מאיתו על מנת להביא את הגאולה.

• • •

30 ראה לדוגמא שיחות ש"פ שמות, ש"פ נשא, ש"פ בהעלותך ה'תנש"א, ש"פ נח, יחידות כללית מוצאי י"ט-כ"ף כסלו (הערה 66) ה'תשנ"ב. ועוד.

פרק שלישי

קריסת הקומוניזם, משטרים משתנים

בקטעים דלהלן יובאו סקירות קצרות משינויים קיצוניים שהתחוללו בעולם בכמה מישורים בתקופת השנים תש"נ-נ"ב, אף מהם נוכל לראות – עפ"י שיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א – בהתקדמות העולם לקראת הגאולה באופן שלא היה כמותו, ובפרט בענין גילוי של משיח עצמו.

קיבוץ גלויות

עד לפני שנים לא רבות היתה רוסיה מקום המאכלס בתוכו את אחד מענפיו הגדולים ביותר של עם ישראל, שהיו נתונים תחת אימת שלטון צורר, המיצר את צעדיהם בכל הקשור לקיום התורה והמצוות. שמירת מצוות יסודיות כמו שבת, מילה וכיו"ב היתה כרוכה בסכנת חיים, ואם היה אי מי נתפס בעוון שכזה, ספק גדול היה לחייו.

יציאה ומנוס מרוסיה אף היא היתה בלתי אפשרית ומציאותית בעליל, והדיבור על זה היה רק כמעין משאלת לב רחוקה, שלא נתפסת כאפשרית כלל וכלל.

כך במשך כשבעים שנה, עברו יהודי רוסיה דיכוי עמוק מצד שלטון הקומוניזם "מאחורי מסך הברזל" מבלי יכולת לצאת משם.

ופתאום, בשנת תש"ן, החלום הדמיוני ביותר התממש באופן ניסי לגד עיניהם המשתאות של כל ארצות העולם. שערי רוסיה נפתחו לרווחה והמוני היהודים הורשו לצאת משם ולעלות ארצה. הם הרגישו את עצמם כבתוך חלום. משטר הברזל שאף אחד לא העלה על דעתו כי יפול אי פעם, קרס באחת, וניתן הקץ לשלטון הרשע הקומוניסטי³¹. וזאת ללא כל מלחמה וכו'.

בד בבד החלה עליה המונית שכמותה לא ידע עם ישראל מזמן יציאת מצרים. כמות אדירה של יהודים ששנים רבות ייחלו לראות את האור כי טוב, עלו מרוסיה לארץ ישראל, מנער ועד זקן ונשים.

איזורי קליטה מיוחדים הוקמו ברחבי הארץ על-מנת לשכן את המוני היהודים "עולי ברית המועצות" שהגיעו זה עתה מ'ארץ ציה וצלמות' אל 'ארץ אשר תמיד עיני ה' אלוֹקֶיךָ בה'.

31) בכך התממשה באופן ברור נבואתו של הרבי במשך השנים אודות נפילתו של המשטר בזמן שלא היה מי שחלם על כך. ואכ"מ.

ואז, בשיחות שנאמרו מבית מדרשו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, הודיע הרבי³², כי עליה ענקית זו של יהודים מחבר העמים, היא מעין והתחלת קיום היעוד של "קיבוץ גלויות", עליו מתפללים שלוש פעמים ביום לקיומו בגאולה האמיתית והשלמה.

הפיכת המשטרים כהכנה לגאולה

שינוי מיוחד נוסף שחל במפתיע בשנים תנש"א ותשנ"ב הוא, אשר במדינות רבות בעולם בהם היה במשך כל השנים שלטון דיקטטורי, בפרט ביחס לתושבים היהודים המתגוררים באותם מקומות, השתנו לפתע סדרי השלטון, וחלה תזווה רבתי מן הקצה אל הקצה בקו שהי' מנחה את אופן הנהגת המדינה, משלטון של "רדיה" בעם, לשלטון של התחסדות עם אנשי המדינה.

במדינות רבות בהן במשך עשרות שנים ויותר, לא היה התושב המצוי חופשי לעצמו, ויכול לנהוג עפ"י סדרי חוק נורמליים, נהפכה המדיניות לפתע לבלי הכר, ותושביה הרגישו עצמם כשבוי שיצא מבית האסורים.

כל זאת מלבד השינוי הקיצוני המפורסם ביותר שחל בשלטון הקומוניסטי, כמוזכר לעיל, שהממשלה עצמה שהצרה שם ליהודים בצורה אכזרית ביותר, היא עצמה נמצאת מסייעת כיום ליהודים המתגוררים תחת שלטונה, ולא רק בחיי היום יום, אלא אף בעניינים הקשורים לדת היהודית.

על כל המהפכים הללו, העיד הרבי באותה תקופה³³, כי זהו "מעין ודוגמת והכנה לתיקון ושלמות העולם בימות המשיח". כלומר, הרבי קובע, כי התהפוכות העצומות המתרחשות לנגד עינינו בשינוי הנהגות המשטר ברחבי העולם לטובה, הינם חלק ממימד חדש של מצב העולם, הבא מצד התקרבותינו הממשית לגאולה.

"הגיע זמן גאולתכם"

בסוף שנת ה' תהא שנת ניסים, אוירת מתח שררה בקרב מנהיגי אומות העולם, בשל ההתפתחות הדרמטית במפרץ הפרסי. רודן עיראק סאדאם חוסיין פלש בצבא רב לתוך העיר כוויית וכבשה תוך מספר שעות, והחל מעלה באש שדות נפט.

בתוך כך מעלה חוסיין את איומיו על עם וארץ ישראל, ואיים בשריפת חצי המדינה באש.

פאניקה, הוא ביטוי קל מכדי להגדיר את מצב הרוח בישראל. כלי התקשורת דיווחו לעם על כוננות מצידו של סאדאם לשגר טילים בעלי ראש נפץ כימי ובכך לגרום

(32) ראה שיחות ש"פ בראשית, אור ליום ד' פ' שמיני, ש"פ שמיני ה'תנש"א, ש"פ ויקהל ה'תשנ"ב. וראה גם שיחות ש"פ ויגש, ש"פ אחרי קדושים, ש"פ ואתחנן ה'תנש"א.
(33) ראה שיחות ש"פ אחרי-קדושים ה'תנש"א.

לנוק בלתי הפיך בקרב השוהים בארץ ישראל.

קונסוליות מכל העולם הורו לאזרחיהם ששהו באותה עת בארץ ישראל לעזוב אותה מהר ככל שניתן ובכך להינצל מכל רע. נמלי התעופה של המדינה נעשו מלאים בנוסעים החפצים בעזיבת הארץ בהקדים האפשרי, ולעומתם מלונות ואתרי בילוי בארץ נותרו מיותרים באין דורש.

כמעט ולא נמצא בית מגורים בארץ שיושביו לא הכשירו בו חדר אטום, ולא נמצא אדם שלא הלך לקבל מסיכת אב"כ, על מנת להתגונן מחומרים כימיים העלולים חלילה לתקוף, באם אכן יממש אותו צורך מטורף את איומו.

אף רבנים ואישי ציבור ידועי שם לא ידעו לתת מרגוע לדאגת התושבים, וחלקם אף העתיקו את דירתם לאיזור בארץ בו החשש מטילים פחות ממשי, עד יעבור זעם.

רק קול אחד רגוע ושליי המבשר אך טוב לישראל נשמע באותה עת ברמה, הרבי שליט"א הודיע לעם ישראל כי אין ממה לחשוש, וכי לא יהיו התקפות של גזים כלפי עם ישראל.

באותם שיחות³⁴ חזר הרבי שוב ושוב על דברי הילקוט שמעוני³⁵:

"א"ר יצחק שנה שמלך המשיח נגלה בו . . מלך פרס מתגרה במלך ערבי . . וכל אומות העולם מתרעשים ומתבהלים ונופלים על פניהם ויאחזו אותם צירים כצירי ילודה, וישראל מתרעשים ומתבהלים ואומר להיכן נבוא ונלך להיכן נבוא ונלך, ואומר להם בני אל תתיראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם מפני מה אתם מתיראים אל תיראו הגיע זמן גאולתכם".

הרבי אמר, אשר במצב הנוכחי מתקיימים דברי המדרש הללו, כפי הנראה בבירור, ועל כן הרי כדברי המדרש "אל תיראו", מפני ש"הגיע זמן גאולתכם".

בזאת בישר לנו הרבי בשורה שהפיצה שמחה בלב כל מי שדברי הרבי הגיעו לאוזניו, כי הגענו למצב אליו ייחלו במשך כמעט 2,000 שנה תחת סבל ודיכוי בכל שנות הגלות, ודורנו זה זכה אשר בו "הגיע זמן הגאולה"! בשורה שנאמרה – כדברי המדרש – ע"י משיח בשנה שבה נגלה.

ואכן, בניגוד לכל הציפיות וההערכות אנשי הצבא – כי מלחמה זו עלולה לגרום למלחמת עולם של ממש, ובשל כך היתה היערכות צבאית כדרוש, כולל כלי מלחמה מחודשים וכיו"ב – עברה לה המלחמה בשקט מדהים ובניסים גלויים, ועד כדי כך אשר האוייב נאות לפתע לשחרר מהשבויים שבידו, ואף שבויים ממלחמות אחרות.

34) ראה שיחות ש"פ ראה, ש"פ נצבים וילך ה'תש"נ, ש"פ בראשית, ש"פ חיי שרה, ש"פ ויצא ה'תנש"א. ועוד.

35) רמז תצט.

אכן, בשנה זו היא השנה שמלך המשיח התגלה בה, והיא השנה שבה הכריז לעם ישראל "הגיע זמן גאולתכם".

יתירה מזו, שבשנה זו, הנה כהמשך דברי המדרש המצוטטים אף הם בכל אותם שיחות של כ"ק אד"ש מה"מ בקשר למלחמת המפרץ, "שנו רבותינו, בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם".

וזכינו לשמוע הודעה זו מפיו של משיח "על גג בית המקדש", שכפי שהסביר בשיחה³⁶, כוונת המדרש באומרו "גג" בית המקדש היא, לבית המקדש שבזמן הגלות – 770 – בחו"ל שאינו מקום קדוש שהוא בדומה ל"גג" בית המקדש שהינו המקום היחיד במקדש שלא התקדש.

...

פרק רביעי התגלות מלך המשיח

השיחה הידועה

מאורעות אלו שהתרחשו ב"שנה שמלך המשיח נגלה בה", ובעקבות זאת הכריז מלך המשיח על כך ש"הגיע זמן גאולתכם", היו במהלך חודשי החורף של שנת ה'תנש"א.

והנה, בתחילת הקיץ של אותה שנה, ביום כ"ח ניסן ה'תנש"א, לאחר תפילת ערבית שהתקיימה בחזרתו של הרבי מה"אזהל", פתח הרבי בשיחה, שדבריה העיקריים אליהם הגיע בהמשכה עד סיומה, היו דברים ששינו את האווירה לחלוטין בבית מדרשו של הרבי, ובעצם בעולם כולו.

לאחר שדיבר הרבי אודות מעלת היום והברכה המיוחדת שבו, והקשר של כל זה לגאולה, פנה הרבי בשאלה ישירה: "ע"פ האמור לעיל ע"ד הדגשת ענין הגאולה (במיוחד) בזמן זה מתעוררת תמיהה הכי גדולה: היתכן שמבלי הבט על כל הענינים – עדיין לא פעלו ביאת משיח צדקנו בפועל ממש?!"

במילים אלו, הכניס הרבי את אי בואה של הגאולה ברגע זה, למסגרת של "דבר תמוה", מה שנותן לחוש ביותר את מצבינו המיוחד ואת הגאולה הפורצת כל רגע.

36 ראה שיחת ש"פ חיי שרה ה'תנש"א, קונטרס בענין מקדש מעט זה בית רבינו שבבבל בהערות שוליים.

במילים הבאות, הטיל הרבי את ה"פצצה", דברים שהרעידו את קירות לבו של כל חסיד חב"ד ושינו את התנהגותו והסתכלותו על ענין החשת הגאולה:

"הדבר היחיד שיכולני לעשות – למסור הענין אליכם, עשו כל אשר ביכולתכם – ענינים שהם באופן דאורות דתוהו, אבל בכלים דתקון – להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש!".

הרבי הטיל את אחריות הבאת הגאולה על שכמם של החסידים, ולא ניתן לנו עוד להיתלות בו "שהרבי יפעל זאת למעננו".

החסידים היו בהלם מוחלט. מחד דיבר הרבי דברים נפלאים אודות הגאולה וקירבתה אלינו יותר מאי-פעם, ומאידך, הרבי הניח על כתפם של החסידים אחריות כה גדולה: להביא את הגאולה בפועל ממש.

אך לא חסידי האמונים של הרבי יירתעו לאחור ויידבקו לכיסאותיהם. אכן, הנחשונים שבחסידי פירשו מיד את כוונתו של הרבי – בדברו על דבר הנצרך בשביל הגאולה, שהוא כבר אינו יכול לעשותו בעצמו, והעם, הוא ורק הוא ביכולתו לפעול בזה – שהוא קבלת מלכותו של המלך על ידי העם.

כל הפעולות הרוחניות שהיה צורך לגמרם עד אז, עשה זאת הרבי בשבילנו. כל שהיה ביכולתו לפעול למען בוא הגאולה, עשה הרבי. עכשיו נותר לרבי דבר אחד שטרם נפעל, אשר קיומו נדרש על מנת שהגואל, המלך המשיח יוכל לגאול את עמו מהגלות, ואשר זאת אין ענינו של המלך לפעול. העם הם שצריכים לקבלו עליהם למלך, לא המלך יכתיר את עצמו עליהם.

ואכן, מיד לאחר כ"ח ניסן – כפועל יוצא של אסיפה נרגשת שהתקיימה תיכף במוצאי השבת הקרובה לאחר אותה שיחה מרעידה, כאינסטינקט טבעי של החסידים שהחליטו להתכנס ולדון יחד מה עלינו לעשות כעת – נכתב פס"ד ע"י הרב מרדכי שמואל אשכנזי שליט"א רבו של כפר-חב"ד, בו נאמר כי הגיע הזמן שהרבי יתגלה כמלך המשיח ויגאל את עם ישראל.

את פסק הדין עליו היו חתומים: הרב ביסטריצקי ע"ה, ויבדלחט"א הרב אשכנזי, הרב העלער, הרב גרליק והרב אקסלרוד, קיבל הרבי כשהוא שבע רצון ואמר "ישר כח ישר כח" תוך שהוא מחייך למוסרי הפס"ד, ולקח את זה איתו לנסיעתו לאוהל.

בשבת שלאחר מכן הכריז הרב דוד נחשון בהתוועדות של הרבי לעיני כל החסידים את ההכרזה "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד" שזכתה לחיך מיוחד של הרבי, ובסיום אותה שבת עודד הרבי את שירת ה"יחי..." ששרו החסידים, משך זמן בהיותו בזאל הקטן לפני תפילת מעריב.

רצף האירועים הללו, היה מעין פריצת דרך לפעולות רבות נוספות שנעשו לאחר מכן ברחבי העולם לפרסום זהותו של המלך המשיח, בכדי שיקבלו עליהם כל יושבי

זאת משום שכל אחד משלבי של שרשרת האירועים הללו סביב הפס"ד הנ"ל, היה כרוך בחשש כבד אם וכיצד יתקבל אצל הרבי, וכי האם אכן לזה התכוין הרבי, זאת בפרט נוכח דברים קשים והפוכים שאמר הרבי בתקופות שקדמו לזה על פעולות מעין זה, והאם אכן התכוין הרבי לומר שכעת הגיעה העת?!

ובקיומם המעשי של כל הפעולות הללו בהסכמתו ועידודו של הרבי, היה אישור וודאי שאכן לזה מחכה הרבי, וכיון שזה מה שחסר כעת, הרי מובן מאילו שבזה עלינו להשקיע את מיטב כוחותינו כיום.

ואכן, כבר בשבת פרשת תזריע-מצורע, כשבוע לאחר כ"ח ניסן ה'תשנ"א, הביא הרבי בשיחתו את דברי הגמ' במסכת סנהדרין על כך שתלמידי האמוראים היו מצביעים על רבם כמלך המשיח, והוסיף על כך הרבי "ואף אנו חסידים נעני' אבתריהו" [=נענה אחריהם], וממשיך וקושר את שמו של הרבי לשמותיו של המשיח.

ובמילים ברורות, הרי לנו הוראה מפורשת (הבאה כשבוע לאחר השיחה בה אמר לנו הרבי "עשו כל אשר ביכולתכם" למען הביא את הגאולה) להצביע על הרבי ולומר כי הוא המלך המשיח.

ונראה, שיש לחלק את ההכנות לגאולה שנפעלו במשך השנים, לשנים: משך כל השנים ובפרט שנות נשיאותו של הרבי עד תשמ"ח, ומתשמ"ח בכלל וכ"ח ניסן ואילך בפרט.

בתקופה הראשונה, נעשו דברים שונים במטרה להכין ולזכך את העולם לקראת הגאולה, ועל התוצאות מכך כבר שמענו בשנים מאוחרות יותר, ובפרט בשנת ה'תשנ"א (ראה לעיל בארוכה).

בתקופה השנייה, שהחלה בעיקר מאותה שיחה של כ"ח ניסן ה'תשנ"א, החלה התקדמות בגילוי של המשיח עצמו העתיד לגאול את ישראל.

להלן נראה כמה דוגמאות לדברי הרבי עצמו, בשיחותיו שנאמרו בתקופה שלאחר כ"ח ניסן, אודות גילוי של מלך המשיח. זאת בנוסף לריבוי פעמים בתקופה זו בה רימז הרבי על עצמו באופן מפורש על היותו מלך המשיח³⁷, דברים שלא מצאנו ובפרט בשפע כזה בשנים שקדמו לכן, דבר המלמד על התקופה החדשה בענין זה של התגלותו של מלך המשיח.

37 ראה לדוגמה דבר מלכות ש"פ תז"מ ה'תשנ"א הע' 67. ש"פ אחו"ק ה'תשנ"א סוסי"ד. ש"פ נשא ה'תשנ"א סי"ג. ובהע' 150 שם. ובשולי הגליון הא' להערה זו. ש"פ בלק סי"ח. קונטרס בענין בית רבינו שבבבל הע' 38 ובשולי הגליון שם. כל זה בנוסף לעוד ביטויים רבים ששמענו מפי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בשנים הללו מהם מובן באופן מפורש אשר הוא המלך המשיח העומד לגאול את ישראל תיכף ומיד ממש.

עכשיו ימלא שחוק פינו

בשיחה שנאמרה ביום רביעי, י"א אלול ה'תשנ"א, אמר הרבי (תמליל מסרט ההקלטה):

"... מה שמתחילים לטעון – היתכן, הרי "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעולם הזה שנאמר אז ימלא שחוק פינו"? ... הרי בפסוק מפורש, שבמה דברים אמורים – כשמדובר רגע קודם גילוי משיח צדקנו, אבל מכיון שנשיא-דורנו היה המשיח של דורנו והוא נתגלה בכל התוקף, ממילא, יש לא רק רשות ל"ימלא שחוק פינו ולשונו רנה", אלא ישנם כל העניינים ד"יוסף" ו"יצחק"!!!

חידוש עצום ונפקא-מינה להלכה קובע הרבי במילותיו אלו. מה שבכל משך זמן הגלות היה אסור לאדם שימלא שחוק פיו, אינו אקטואלי עוד לימינו, וכעת סר איסור זה. מדוע? משום ש"המשיח של דורנו נתגלה בכל התוקף".

שנה שמלך המשיח נגלה בה

על שנה זו – ה'תשנ"א – הודיע הרבי כמה וכמה פעמים, כי בה התקיימו דברי הילקוט שמעוני "שנה שמלך המשיח נגלה בה" (וראה לעיל באריכות).

הרבי מודיע שמלך המשיח התגלה, שזהו השלב האחרון לפני שמקיים את תפקידו בפועל וגואל את עם ישראל.

שיחת ש"פ שופטים ה'תשנ"א

בש"פ שופטים ה'תשנ"א, ביאר הרבי את תוכנו של יעוד הגאולה "ואשיבה שופטך כבראשונה ויועצך כבתחילה" ועל תחילת קיומו כבר בתקופתנו זו.

אך הרבי לא הסתפק בכך, אלא אף דיבר ישירות על השופט ויועצך בהצביעו על רבותינו נשיאנו כנביאי הדורות האחרונים, עד ובעיקר נשיא דורנו. ובהמשך אף נותן הוראה לפרסם לכל אנשי הדור שישנו נביא וכו' ואשר עלינו לשמוע בקולו ובפרט לפרסם את נבואתו כי "הנה זה (משיח) בא".

התרגשות רבתי אחזה את כל יושבי ההתוועדות בעת ההיא. מעולם לא שמעו ביטויים מפורשים כל כך בהם מדבר הרבי ומפליג במעמדו ובתפקידו שלו כנביא ונשיא הדור.

ובתוך הדברים אף אמר הרבי (מוגה): "... כל נביא הוא המשך נבואת משה ותורתו ... ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר. ובפרט אחרי ש"תחזור הנבואה לישראל", שהוא "הקדמת משיח" (כנ"ל) – הנבואה שתהי' אצל משיח צדקנו ... ובכל דור ודור ישנו אחד הראוי לזה – לכן צריכים לדעת בתור הלכה גם בזמן הזה (עוד קודם הגאולה), שישנה המציאות דגילוי הנבואה (אצל משיח עוד לפני הגאולה), כמעין והתחלת ... שלימות גילוי הנבואה לאחר הגאולה.

הרי מילים מפורשות המדברות בעד עצמם, אודות נשיא דורנו, אשר בו שורה הנבואה "אצל משיח עוד לפני הגאולה".

ישנה ההתגלות דמשיח

בשיחת ש"פ וירא ה'תשנ"ב, אמר כ"ק אד"ש מה"מ (סי"ד) "הרי בימינו אלו (כנ"ל סי"ג) נתבטלו כל המניעות והעיכובים כו', וכיון שכן, ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח, עכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממשי".

היינו, שבמשך כל הדורות, עסקו בני-ישראל בהכשרת הקרקע וביטול כל המעכב לקראת הגאולה שתבוא ע"י המלך המשיח. וכעת מודיעים לנו כי יש כבר תוצאות לעבודה זו. הקרקע כבר כשירה. אין עוד דבר שאמור להפריע, ולא זו בלבד, אלא שעת משיח צדקנו – מי שאמור להוציא את בני"י מהגלות – התגלה בעולם. קרי: כעת נותר לו רק לגאול אותנו בפועל.

הרי כאן נראה בבירור מהלך התקופות, שלאחר שהוסרו המניעות והעיכובים השונים בדרך לגאולה, נמצאים כבר לאחר התגלותו של משיח צדקנו.

ובתור פועל יוצא מכל זה, משתנה תוכן העבודה הנדרשת מאיתנו בשביל הגאולה, והעבודה כעת המוטלת על העם היא, קבלת פני משיח צדקנו.

• • •

פרק חמישי

השליחות היחידה: הזהיר טפי

לאחר הקדמה ארוכה זו, בה חווינו את תהליך התקדמות העולם לקראת הגאולה, בו מוליך אותנו הרבי יד ביד בשיחותיו הקדושות, ואשר הגענו אף לשלב בו החלה התגלותו של מלך המשיח עצמו, נוכל לחזור לענין הראשון.

כבר הובא לעיל, שבשיחת ש"פ חיי שרה תשנ"ב, הודיע הרבי כי ה"שער", היינו הזהיר טפי, של כל עניני העבודה כיום, היא העבודה לקבל פני משיח צדקנו. מדוע?

ובכן, תמצית הענין הוא, כפי שכבר הבאנו בסוף הפרק הקודם, שלאחר הסרת כל המונעים ומעכבים מצד העולם לקראת הגאולה, ואף ענינים רוחניים אשר חשובים היו למען בוא הגאולה הסתיימו אף הם, הגיע השלב שבו התגלה המלך המשיח, ולכן נותרה כעת שליחות אחת ויחידה, והיא, תפקידו של העם, לקבל על עצמו את מלכותו של מלך המשיח, וזהו תוכן העבודה של "קבלת פני משיח צדקנו".

וכפי שנראה זאת בפרטיות ובהסברה בהירה ורחבה יותר, בהסברת דברי הרבי בשיחה של ש"פ חיי שרה ה'תשנ"ב.

שיחת ש"פ חיי שרה ה'תשנ"ב

בסעיף א' כותב הרבי:

בעמדנו בהתחלתו ובפתיחתו של כינוס השלוחים העולמי . . צריך להזכיר, בראש ובראשונה . . החידוש שנתוסף במיוחד בזמן האחרון בעבודת השליחות: לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה.

במילים אלו, כבר נותן לנו הרבי להבין, כי אכן נכנסנו כעת לתקופה חדשה, שעל-כן, נתוסף בזמן האחרון חידוש שלא היה עד היום בעבודתם של השלוחים.

וממשיך הרבי:

כמדובר כמ"פ, שנוסף על הנקודה המשותפת בכללות עבודת השליחות . . מתוסף מזמן לזמן חידוש בשליחות, שליחות מיוחדת, שהיא חודרת את כל עניני השליחות והיא נעשית ה"שער" שעל ידו "עולים" כל עניני השליחות.

כלומר: 'כלל' הוא בעבודת השליחות בכל הזמנים, אשר מלבד פרטי השליחות השונים הנדרשים, בכל תקופה מתווספת שליחות מיוחדת, שהיא נעשית לעיקר השליחות, ודוקא על ידי קיום הדבר ההוא, "עולים" אף שאר הפעולות השונות.

ובסגנון אחר: אופן קיום השליחות המתוספת מזמן לזמן, צריך להיות באופן של זהירות מיוחדת – "זהיר טפ"י", והיא ה"שער" של כל השאר, כמבואר לעיל בפרקים הראשונים.

כעת מתקדם הרבי להציג את החידוש שנתוסף הפעם בעבודת השליחות, אך קודם מקדים ומבהיר שהפעם אין חידוש זה כקודמיו, ובלשונו הק':

ועל אחת כמה וכמה בנדון דידן – שזהו חידוש כללי ועיקרי, שאינו רק עוד פרט (או כלל) בשליחות, אלא הוא עיקר וענין כללי ביותר, ועד שהוא הענין הכי כללי בתורה – הכנה לביאת משיח צדקנו – שמקיף את כל הנקודות והפרטים של עבודת השליחות.

זאת אומרת, שאם בכל פעם, היה לחידוש המתוסף בעבודת השליחות, תוקף מיוחד ועליו היה לשים דגש מיוחד, והיה מהוה "שער" לכל שאר הענינים כנ"ל, הנה בחידוש שנתוסף הפעם, יש תוקף נעלה מזה באין ערוך. להיותו לא פרט נוסף בעבודת השליחות, אלא שהוא (א) עיקר (ב) ענין כללי ביותר (ג) ועד שהוא הענין הכי כללי בתורה. זאת כיון שהוא מהוה "הכנה לביאת משיח צדקנו" שזהו הרי תכלית הבריאה כולה, וממילא מובן כמה נעלה חידוש זה שנתוסף הפעם בעבודתם של השלוחים.

ממשיך הרבי ונותן הקדמה קצרה בה מציג כמה נתונים על מצבינו ביחס לגאולה:

וכפי שכבר דובר פעמים רבות (ובפרט בחודשים והשבועות האחרונים): ע"פ הודעת חז"ל שכבר "כלו כל הקיצין", וההודעה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו,

שכבר עשו תשובה גם כן, עד שכבר סיימו את כל עניני העבודה (אפילו "לצחצח את הכפתורים"), ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו.

במילים אלו מראה הרבי את תמצית הגורם לשינוי בעבודת השליחות, והוא מפאת החידוש שנוצר בזמן האחרון ממש, בפרט בחודשים ושבועות האחרונים, שהסתיימו ענינים גורליים ביותר הדרושים להבאת הגאולה.

ואם כן הגענו למצב מיוחד במינו שלא היה כמותו מבריאת העולם, מצב שבו סיימו את כל הדברים של כלל ישראל להבאת הגאולה, (וכפי שנתבאר בפרקים הקודמים) ולאור זאת ממשיך הרבי:

הרי העבודה והשליחות עכשיו היא: להיות מוכנים בפועל לקבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש!

וממשיך הרבי: **מזה מובן, שהמטרה של כינוס השלוחים העולמי הנוכחי מתבטאת בנקודה זו: להתדבר ביחד ולקבל החלטות טובות על מנת לקיימן בפועל, כיצד לבצע את השליחות המיוחדת של הזמן שלנו: קבלת פני משיח צדקנו.**

אם כן, הרבי קובע, כי לאור מצבנו החדש והמיוחד, העבודה כעת היא קבלת פני משיח צדקנו, ועבודה זו היא השער לכל שאר עניני העבודה. אך תוכן העבודה עדיין לא התבאר, ולכך מגיע הרבי בהמשך השיחה, לאחר שמקדים ומחדש:

נתוסף החידוש בשנה זו במיוחד, בקשר לעבודת השליחות של "שלח נא ביד תשלח", השליחות של משיח צדקנו:

היינו, שבשנה זו, שנת ה'תשנ"ב, התחדש דבר בשליחותו של מלך המשיח, בהקדים החידוש המיוחד שהתרחש בתקופה האחרונה בענין מוכנות העולם לקבלת הגאולה, לפיו נבין מה התחדש בשליחותו של המשיח בשנת ה'תשנ"ב:

כמדובר לעיל (סעיף א), הודיע כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר סיימו כל עניני העבודה, ועומדים מוכנים, "עמדו הכן כולכם", לקבלת פני משיח צדקנו. כפי שרואים זאת . . גם בכך, שבמאורעות העולם נתקיימו כמה סימנים על הגאולה, החל מהסימן (בילקוט שמעוני) ש"הגיע זמן גאולתכם".

וממשיך: **ורואים בפועל איך שנפעל ה"לחום מלחמת ה'" וינצח בכמה וכמה ענינים – ודוקא מתוך מלחמה של שלום. ונצחון הוא גם מלשון נצחיות, קשור עם הגילוי של "נצח": נ' – גילוי שער הנו"ן, צ' – שנת הצדי"ק . . וח' – הגילוי של משיח צדקנו, הקשור במספר שמונה.**

בקטע זה ממשיך ומראה אף התקדמות מצדו של מי שאמור להביא את הגאולה לעולם, המלך המשיח ובוזה כמה פרטים:

א. מדבר על התממשות א' מסימני המשיח הנותנים לזהותו, "לחום מלחמות ה'".

ב. מוסיף אף ואומר "וינצח בכמה וכמה ענינים", שזה בעצם סימן ל'משיח ודאי'.

ג. ממשיך וממקד את הדיבור אף לזהותו של המשיח ברמז, באמרו שהאות צ' שבמילת נצח (מתוך "ילחם מלחמות ה' וינצח"), רומזת ל'שנת הצדיק', ששנת תנשי"א היא שנת הצדיק של הרבי מלך המשיח שליט"א. וממשיך שהאות ח' שבמילת נצח, מורה על ה"גילוי של משיח צדקנו" (שמספר שמונה קשור למשיח).

לאחר מכן ממשיך ומעלה מסקנה מתבקשת:

מזה מובן, שמאחר שהשלוחים עומדים כבר מזמן לאחר מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, ומזמן לאחר אמצע עבודת השליחות, עד שכבר סיימו את השליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל), ואעפ"כ עדיין לא באה בפועל ממש הגאולה האמיתית והשלימה – צריך לומר, שעדיין נשאר משהו לעשות כדי להביא את הגאולה בפועל.

ובקטע זה ממשיך עדיין ואומר דברים שהם בבחינת חידוש ממש, המראים על מצבנו המיוחד והנעלה כל כך, אשר למצב כזה ייחלו במשך כל הדורות, שסיימו כבר את השליחות של הפצת המעינות חוצה הנדרשת לצורך קיום התוצאה – 'קאתי מר'. ומתוך חידוש נעלה זה, מגיע לשאלה המתבקשת, מדוע אכן עדיין לא הגיעה הגאולה. ומיד קובע כי מוכרח להיות שנותר עוד דבר לצורך בוא הגאולה.

מהו אותו דבר מיוחד שלא נכלל בתוך כל הענינים שכבר נפעלו, ואשר עליו מחכה הגאולה ואינה יכולה עדיין לבוא? ובמילים אחרות, מהי העבודה הנדרשת כעת על מנת להביא את הגאולה בפועל ממש?

על כך עונה הרבי בקטע הבא לאחר מכן:

והוא: ע"פ הידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל", "א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו", וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, המשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את כל העבודה – הרי מובן, שמתחיל להתקיים ה"שלח נא ביד תשלח", השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר³⁸.

38) דכן מצינו בשיחותיו של הרבי, שבדרך כלל תולה ברבי הרייז"א, אף דברים רבים בהם נראה בגלוי שהכוונה היא עליו [וראה לדוגמא דבשיחת ש"פ נח ה'תשנ"ב (ובכ"מ) כתב "שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר סיימו . . גם צחצוח הכפתורים". בו בזמן דאדרבה, דאדמו"ר הרייז"א אמר שנותר עדיין (רק) לצחצוח את הכפתורים (וראה שיחת ש"פ נשא ה'תנשי"א "שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו . . שבימי . . סיימו כל עניני העבודה, וצריכים רק "לצחצוח הכפתורים""].

וביאור הענין הנה לכאן נמצא הוא במפורש בשיחת ש"פ חיי שרה ה'תשנ"ב (סייד). וז"ל: "השליח שבדורנו – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – וכפי שהי' בדור שלפניו, שכ"ק מו"ח אדמו"ר נתאחד עם אביו . . כך שיש את השלימות של כל "שבעת קני המנורה", כל השבע דורות". היינו, שמכנה את (עצמו) השליח שבדורנו, בשם כ"ק מו"ח אדמו"ר, כשם שהרבי הקודם נ"ע נתאחד עם אביו. אך בעצם באמרו "כ"ק מו"ח אדמו"ר", הכוונה היא אל הרבי שליט"א, "כך שיש את השלימות של . . כל השבע דורות".

בקטע זה נותן הרבי כעין הקדמה קצרה המהווה בעצם תחילת ביאור העבודה עצמה "שעדיין נשאר לעשות" כדי להביא את הגאולה בפועל", ומדבר בכל הקטע אודות ההתייחסות לאיש מסוים בכל דור, אשר הוא ראוי להיות משיח ושדורנו זה הרבי נשיא דורנו, וממשיך שמך מובן שהשליחות של משיח "שלח נא ביד תשלח" – לך והוצא את עם ישראל מהגלות, מתחילה כבר להתקיים.

ובמילים פשוטות: כשהקב"ה אמר למשה רבינו לך וגאול את עם ישראל, סירב משה לשליחות זו והשיב "שלח נא ביד תשלח". כלומר, שלח את מי שעתיד להוציא את ישראל מהגלות לגאולה השלימה. וכעת, בשיחת ש"פ חיי שרה ה'תשנ"ב, מודיע הרבי, שהחלה שליחות זו והיינו שהיא כבר הוטלה על המשיח.

ובד בבד, במילים אלו, מצביע הרבי במפורש על המשיח שמתחיל כבר לפעול את פעולתו – שליחותו. שעד עתה בשיחה, לשונו היה "השליחות של "שלח נא ביד תשלח", השליחות של משיח צדקנו", וכעת לאחר כל ההקדמה הנ"ל, שינה את לשונו ואומר "ה"שלח נא ביד תשלח", השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר".

ומסיים: ומזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא: לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש, כדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות!

ולסיכום דבריו: העבודה שנשארה כעת היא, על פי זה שבכל דור יש אחד שהוא ראוי להיות המשיח, ובדורנו הוא הרבי שליט"א, מובן שהוא כבר התחיל לקיים את שליחותו, וממילא מה שנותר לנו לעשות הוא לקבל את פניו, (ולהעיר מהמבואר בחסידות, שהמלך, ככל שיהיה גדול ונעלה, לא יוכל להיות מלך בפועל אם לא שיקבל העם תחילה עליו את מלכותו של המלך.

ויש לקשר זאת עם האמור בשיחה, שהמלך כבר ישנו, ואף מתחיל לקיים את שליחותו, אך אין זה מספיק, כי המלך לבד 'לא יוכל' לעשות את שליחותו ביחס לעם, ובלשון השיחה, "כדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות". ולצורך כך יש לנו לקבל על עצמנו קודם את מלכותו).

קבלת פניו – כוללת קבלת מלכותו

קבלת פני נשיא דורנו משיח צדקנו, כוללת קבלת מלכותו של משיח. דאם לא כן, אינו מובן כלל כיצד בנין הדברים, שכיון שבכל דור יש משיח, ובדורנו זהו הרבי, הרי שיש לקבל את פניו. מהי השייכות ביניהם, ולצורך מה יש להדגיש את זהותו של המשיח.

אך לפי המבואר בזה, שקבלת פני משיח צדקנו כוללת את קבלת מלכותו של מלך המשיח, הרי הדבר מובן ומתקבל בטוב³⁹, שכיון שכבר ישנה התגלות של משיח, ואף

39) ומה שמשמש בכ"ז בלשון "קבלת פני..." ולא כתב במפורש קבלת המלכות וכדומה, הנה

מתחיל כבר לקיים את שליחותו, הרי הדבר היחיד שחסר כעת הוא לקבל את מלכותו של משיח. ואף לצורך קבלת מלכותו של מלך המשיח, יש צורך לדעת מיהו אותו מלך.

ואף מצינו שקבלת המלכות תיקרא בשם "קבלת פנים". ולדוגמא: במאמר ד"ה אני לדודי תשכ"ו, כותב כ"ק אד"ש מה"מ "ובכדי לקבל הגילוי דאלול צריכה להיות רק הקבלת פני המלך, דבנמשל הוא התעוררות הקבלת עול מלכות שמים"⁴⁰ (המקור לכך נמצא במאמר כ"ק אדמו"ר הרי"ץ ד"ה לך אמר לבי היש"ת בסופו כמצויין שם בהערה).

שבת פרשת וירא ה'תשנ"ב

ובעצם, דברים אלו, נאמרו כבר (במשפט קצר יותר) בשיחה של השבת שלפני-כן, ש"פ וירא, וכבר הובאו הדברים לפני"ז, אך לאחר שהבנו היטב את הדברים, יש מקום לצטטם שוב:

וזל"ה ק: "ע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, משיח שבדורנו, שכבר נסתיימו ונשלמו כל ענייני העבודה ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו, הרי, בימינו אלו (כנ"ל סי"ג) נתבטלו כל המניעות והעיכובים כו', וכיון שכן, ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח, ועכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש!".

ההוראה לפועל

כעת נחזור לשיחה של ש"פ חיי שרה. הנה לאחר שביאר באריכות את הגורם לעבודה החדשה שהתווספה כעת בעבודת השליחות, ממשיך בסעיף שלאחמ"כ, וכותב באופן מפורש את ההוראה לפועל:

מזה באה ההוראה בפועל שיש להוציא בעומדנו עתה בהתחלה ובפתיחה של "כינוס השלוחים העולמי": לכל לראש – צריך לצאת בהכרזה ובהודעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות עכשיו ושל כאו"א מישאל מתבטאת בזה – שיקבלו את פני משיח צדקנו.

וממשיך: **והכוונה בפשטות היא – שמכינוס השלוחים צריכים לבוא ולהביא החלטות טובות כיצד כל שליח צריך להתכונן בעצמו ולהכין את כל היהודים במקומו**

י"ל בדא"פ, כי עיקר ענין קבלת המלכות הוא שהעם מכתירים אותו למלך ובכך נותנים לו את הכח והאפשרות למלוך עליהם וכו', ועל-כן עיקר הענין הוא שזה מגיע מצד העם, ולכן לא רצה לכתוב מפורש שצריך להיות כעת "קבלת המלכות", כי הציווי בזה מחסיר מעצם הענין.

שעדי"ז י"ל אף בדא"פ, שעל כן לא מצינו בכלל שיחות רבות בהם יבואר ענין קבלת המלכות של הרבי, ורק בשיחות בודדות כדוגמת שיחת ב' ניסן תשמ"ח, ושיחת ש"פ תולדות תשנ"ב (וראה לקמן פרק רביעי), שהוא מהסיבה הנ"ל, שאריכות הדיבור בענין זה מצד המלך, מאבד את עצם הענין.

40 ועדי"ז ראה בסה"מ מלוקט ח"ג ע' רסד "עיקר העבודה באלול, אני לדודי, הוא קבלת עול מלכות שמים. דזהו מ"ש בלקו"ת שהעבודה דאלול היא היציאה לשדה לקבל פני המלך".

ובעירו וכו' לקבלת פני משיח צדקנו, ע"י שהוא מסביר את ענינו של משיח, כמבואר בתושב"כ ובתושבע"פ, באופן המתקבל אצל כל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו.

ובפשטות, אכן מובן שבכדי שיוכל האדם לקבל על עצמו את מלכותו של מלך המשיח, עליו ללמוד קודם כל את ענינו של משיח, היינו, מה זה משיח, ומיהו משיח⁴¹. וזהו תפקידם של השלוחים, לבאר לאנשי עירם וכו', מה זה משיח, ומיהו המשיח, ועל ידי כך יקבלו את פני הרבי משיח צדקנו.

ומסיים הרבי: והיות שזוהי העבודה בזמן הזה, הרי מובן שזה שייך לכאן"א מישראל, בלי יוצא מן הכלל.

ובפשטות, שאין זו עבודה השייכת רק לחסידים בעלי דרגא וכיו"ב, ורק לאחר שאוחז בדרגא מסוימת, אלא שכיון שזו העבודה שנוטרה כעת, והיא הנחוצה למען הביא את הגאולה, הרי שכאן"א מחוייב בזה ללא יוצא מן הכלל. - עד עתה היתה ההדגשה על "יפוצו מעינותיך חוצה", וכעת על "קאתי מר".

• • •

פרק שישי

הכרזת 'יחי', מניין?

הכרזה שמבטאת הכתרה

לאחר שהבנו היטב את תפקיד הדור בזמן המיוחד בו אנו נמצאים, והוא, לקבל על עצמינו את מלכותו של הרבי שליט"א מלך המשיח, וכן להכין את כל היהודים שסביבנו שיקבלו על עצמם את מלכותו של מלך המשיח.

(41) ישנם המקשים על כך, שהרי בעלי ההגהה על שיחה זו, מחק הרבי את המילים – אותם כתבו המניחים – "מיהו משיח", והכיצד ניתן לומר שדוקא לזה מתכוין הרבי בשיחה שיש לעסוק בכך. הנה מובן ופשוט שאין זה משנה את תוכן כל השיחה, שמשמעותה הפשוטה גם עתה היא שצריך לקבל את מלכותו ולצורך כך לדעת את זהותו, וכפי ש(כנ"ל בפנים) בגוף השיחה כאשר כותב שהעבודה היחידה שנוטרה כעת היא קבלת פני משיח צדקנו, כותב שזהו כתוצאה מכך, שנשיא דורנו הוא המשיח שבדורנו, היינו שמצביע על זהותו של משיח.

ואדרבה, דמכך רואים שגם המניחים הבינו בפשטות את כוונתו ותוכן דברי הרבי בשיחתו, (וזה שבכל אופן מחק מילים אלו ולא השאיר את המילים "מיהו משיח", הנה בדעת תחתון יתכן לומר, שזהו כיון שהמדובר כאן הוא הרי אודות קבלת מלכותו, וזו צריכה להיות דוקא ע"י העם, וללא ציווי מהמלך, דאלי"כ חסר עצם הענין של קבלת המלכות ע"י העם, שהיא הנותנת כח למלך למלוך ולצוות על העם). ובכל אופן למרות שלא כותב במפורש את המילים מיהו משיח, אך תוכן הענין נשאר על מקומו וכנ"ל.

ובהדגשה שכדברי הרבי בשיחה, הרי שענין הזה – קבלת פני משיח צדקנו – הוא היזהיר טפ"י של הדור בתקופה זו, והוא הישערי' לכל שאר הענינים והפרטים שבעבודת השליחות. שהפועל יוצא של מילים אלו הוא, שאין לעסוק בכך כדבר נוסף וענין פרטי בין שאר עניני השליחות, אלא שהוא היעיקר' ואל ענין זה יש להתמסר בכל הקאץ.

הנה כעת, נוכל להסביר את חשיבותו של ענין נוסף: הכרזת ה"יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד", שמאותה תקופה עליה דיברנו קודם בארוכה, החלה הכרזה זו תופסת מקום חשוב מאוד בחיי היום יום, וכמעט כל הזדמנות אפשרית מנצלים לביטוי של הכרזה זו; הן בדיבור – בשירה לפני ואחרי התפילות, בהעברת שיעורים ועוד, והן בכתב – בכל חוברת שהיא, במודעות, במכתבים וכו'.

ובפשטות, בהכרזה יחי המלך שכמוה מצאנו בהכתרת מלכי ישראל במשך הדורות למלך על עם ישראל – היא ביטוי לכך שמקבלים אנו על עצמינו את מלכותו של הרבי כמלך המשיח,

וכיון שכמבואר לעיל בארוכה, שענין קבלת פני הרבי משיח צדקנו, הוא הוא התפקיד של כל אחד ואחד מישראל בתקופה זו, ובעבודה זו צריך להיות כל הישטורעס' והחיות של כל יהודי, הנה מובן גודל הצורך ואף ההכרח שבהכרזת ה"יחי אדוננו" ככל היותר, על מנת שיוכל הגואל – כדברי הרבי בשיחה כדלעיל – לקיים את שליחותו, ולהתחיל את הגאולה בפועל, לבנות בית המקדש, לקבץ נדחי ישראל וכו'.

שיחת ב' ניסן תשמ"ח

בין השיחות הבודדות בהם לימדנו הרבי פרק בהכתרת המלך, ובאריכות ההסבר עד כדי להפליא, היא שיחה שנאמרה בתאריך ב' ניסן ה'תשמ"ח.

בשיחה זו, שנאמרה בתאריך בו מלאו 68 (חיים) שנה לתחילת נשיאותו של הרבי הקודם, ביאר הרבי את ענינו של הנשיא בישראל, את אופן השפעתו על עמו ישראל, ואף, את אופן השפעת העם במלך.

ומסביר הרבי, כי ביחס שבין המלך והעם, קיימים שני אופנים מנוגדים. מחד, המלך הינו מרומם מעמו ועליו להטיל את אימתו על העם, ומאידך, המלך משמש בתפקיד ה'לבי' של כל עם ישראל, כלומר, שהוא המשפיע להם את חיותם וכל צרכיהם החומריים.

ובקו זה של קירוב הנמצא בין המלך והעם, נוסף על נתיב ההשפעה מהמלך אל העם, דרוש קיומו של נתיב נוסף על מנת להשלים את הקשר ביניהם, והוא, תלות מלכותו של המלך בעם. ללא העם, יתבטל תפקידו של המלך. ענין זה האחרון, מודגש בעיקר בכך שהעם מכריז כלפיו "יחי המלך".

מכאן משליך הרבי מסקנות והוראות בנוגע ליחס של עם ישראל כלפי הנשיא – הרבי. שאנחנו, האנשים הפשוטים הנמנים על אנשי דורו של הרבי, פועלים הוספה

בחיינו של נשיא הדור וכפי ההוראה שהוגחה על-ידו בשיחה: "צריך להיות הוספה עיקרית בענין החיים (גם) ע"י פעולת העם שמכריזים "יחי המלך".

וממשיך הרבי ומונה את סגולותיה של הכרזה זו: "שתוכנה של הכרזה זו – שכבר הגיע הזמן דהקיצו ורננו שוכני עפר – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ועד דהקיצו ורננו דוד מלכא משיחא! . . התוכן דענין ההכתרה – "יחי המלך", שע"י פועלים ביאת דוד מלכא משיחא".

אין צורך להוסיף ולו מילה אחת לאחר דברים ברורים כאלו, המספקים אף במקום מסוים תחושת שמחה הממלאה את הלב החסידי, כאשר שומע הוא דברים ברורים מפי הרבי עצמו על האפשרות להוסיף בחיינו של הרבי ובהצלחת פעולותיו, באמצעות הכתרת המלך – הרבי.

ואם לא די בכך, הרי בסעיף שלאחמ"כ, מוסיף הרבי ואומר כי כל המדובר לעיל קיים ביתר שאת כשהמדובר הוא אודות מלך המשיח. זאת כיון שכבר קיים קשר עצמי של נשמת כל יהודי עם מלך המשיח.

ומכך מובן, גודל החשיבות שבהכרזת יחי המלך, אשר מלבד הבנתנו בגודל הענין הנפעל כתוצאה מהכרזה זו כמבואר בשיחה, הנה כי כן צווינו כנ"ל ע"י הרבי שליט"א.

ולהעיר משיחת ש"פ צו (מס' ימים לאחר ב' ניסן), הערה 81: "בימינו אלו העיקר הוא - ההכרזה שעומדים מוכנים לגאולה (ראה גם שיחת ב' ניסן - לעיל ע' 354 ואילך)". ושם בשיחה בע' זה מדובר על הצורך להשלים מעשינו ועבודתנו כולל . . ההכרזה "יחי המלך" בזריזות הכי גדולה".

שיחת ש"פ תולדות ה'תשנ"ב

אך מלבד ההבנה הפשוטה והנכונה שבענין ההכרזה, ומלבד הדברים האחרונים מדברי הרבי עצמו בגודל ענין ההכרזה, הנה אף תפקידה כקבלת המלכות והמאפשרת למלך המשיח להוציא לפועל את שליחותו, נמצא במפורש בדברי כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א.

בשיחת ש"פ תולדות, שבוע לאחר שיחת ש"פ חיי שרה הנ"ל, אומר הרבי:

ויש לומר, ש"אור (רוח) של משיח" הוא למעלה גם מ"אורו של משיח", כי, אור של משיח מורה על ההתגלות דמשיח ע"י פעולותיו (כמו "ילחם מלחמות ה'" עד ש"נצח", וכיו"ב), משא"כ אור של משיח מורה על העצם (חיות) דמשיח, כלומר, התגלות מציאותו . . בתור מלך המשיח, ולאחרי התגלות מציאותו (אור שבאין ערוך מאורו של משיח), מתחילה ההתגלות לעיני כל ע"י פעולותיו (אור של משיח).

כלומר: בשלבי התגלותו של מלך המשיח, ישנם בכללות שני שלבים הנקראים: א. אורו של משיח. ב. אורו של משיח.

וביאור ענינם יובן מתוכנם של המילים: אויר, ואור. אויר נותן את החיות לאדם, וא"כ אויר מורה על ה'עצם' ומהות הדבר עצמו. לעומת זאת 'אור', הוא אינו עצם הדבר, אור הוא רק הסתעפות וגילוי של דבר אחר (של המאור).

לפי זה נוכל להבין מה הם ב' השלבים של 'אוירו של משיח', ו'אורו של משיח'. אוירו של משיח הוא השלב הראשון, שבו ישנה התגלות מציאותו של משיח. שלב זה קשור יותר לעצם ענינו של המשיח, כי כעת מתגלה המשיח עצמו.

אורו של משיח, הוא השלב הבא לאחר מכן, והוא השלב של ההסתעפות והגילוי של השלב הקודם. היינו, פעולותיו של משיח בעולם בפועל, מה שגואל את עם ישראל וכו'.

ומוסיף הרבי, שאוירו של משיח נעלה יותר מאורו של משיח. כיון שבאוירו של משיח מתגלה 'עצם' המשיח, משא"כ אורו של משיח שהוא רק 'הסתעפות' של גילוי המציאות של המשיח.

לאחר שהבנו מהו אוירו של משיח ומהו אורו של משיח, ומי מהם נעלה יותר, ממשיך הרבי:

ההפטרה דשבוע שעבר מסתיימת בהכרזה "יחי אדוני המלך דוד לעולם" . . שתוכנה של הכרזה זו הוא התגלות מציאותו דמלך המשיח. ועי"ז ולאח"ז באה התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו כו'.

ובמילים אלו מלמדנו הרבי, שההכרזה הי"ח, הוא התוכן של התגלות מציאותו של מלך המשיח, ששלב זה הוא כנ"ל נעלה יותר מהשלב של פעולותיו של מלך המשיח. אלא שעל ידי הכרזה זו של יחי אדוננו וכו', שהוא התגלות מציאותו של מלך המשיח, מגיע לאחר מכן אף השלב הבא של התגלותו של המשיח לכל העולם, בפעולותיו בגאולה.

ובעצם, דברים אלו של הרבי משיחת ש"פ תולדות, והדברים בפרק הקודם משיחת ש"פ חיי שרה, שופכים אור זה על זה.

כי כמוסבר לעיל הנה משיחת ש"פ חיי שרה למדנו, שכעת הוא השלב של התגלות מציאותו של מלך המשיח, ובכדי שיוכל המשיח לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את בניי מהגלות, יש צורך בקבלת פני משיח צדקנו, היינו קבלת מלכותו של מלך המשיח.

והם הם הדברים שאומר בשיחת ש"פ תולדות, ורק שמוסיף שקבלת המלכות שעל ידה יוכל המשיח להתגלות לעין כל ע"י פעולותיו, הוא ע"י ההכרזה של "יחי וכו'". היינו, שבכדי לעבור מהשלב של 'התגלות מציאותו', לשלב של 'התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו', הוא ע"י הכרזה "יחי". ומשיחת ש"פ חיי שרה למדנו, שכעת אוחזים אנו בשלב של התגלות מציאותו של המשיח, ולכן כל שנותר הוא, קבלת מלכותו של מלך המשיח.

וא"כ מובן לפי הנ"ל, גודל הצורך וההכרח בהכרזת "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד", כי מכיון שהגענו לשלב של התגלות מציאותו של מלך המשיח, הרי עלינו לעזור ולאפשר למשיח להתקדם לשלב הבא, ולגאול את ישראל בפועל, שהוא דוקא על ידי כך שאנו נקבל על עצמינו את מלכותו של הרבי שליט"א, שזה נעשה בפרט באמצעות הכרזת היחי'.

ההכרזה – עיקר ענין ההכתרה

ויש להוסיף בזה דברי כ"ק אד"ש מה"מ משיחת יום ב' דר"ה תשל"ז, בה קובע במפורש, כי קבלת המלכות נעשית בעיקר באמצעות הכרזה בדיבור. דאף שוודאי שקבלת המלכות כולל קבלה פנימית בלב האדם, אך האופן העיקרי של קבלת המלכות הוא דוקא באמצעות הדיבור.

וזה לשונו הקדוש (בתרגום ללה"ק): "תקיעת שופר הוא הרי ענין המעשה, ומלכיות הוא ענין הדיבור, כיון שבנוגע להכתרה לא נוגע הרי המחשבה, אלא העיקר הוא ענין הביטול, שזה מתבטא בענין הדיבור דוקא, שאומרים יחי המלך וכיו"ב, וזכרונות הוא ענין המחשבה".

ומפורש בדבריו, שהחשוב ביותר בהכתרת המלך הוא – הדיבור. וכגון, הכרזת יחי המלך. וא"כ, הרי אם כדברי הרבי דלעיל שהעיקר כעת הוא לקבל את מלכותו של מלך המשיח, מובן הוא שיש לשים דגש על ההכרזה של "יחי אדוננו וכו".

ולסיכום: הדבר היחיד שנותר כעת לעשות בעבודת השליחות, והוא הזהיר טפי של תקופתנו אנו, ועל ידו עולים כל שאר עניני העבודה, ובפשטות, שכל אחד ואחד מהעם היהודי צריך לעסוק בו ולהיות מונח בו בכל כוחותיו הוא קבלת מלכותו של מלך המשיח.

וכיון שקבלת המלכות מתבטאת בעיקר באמצעות ההכרזה "יחי המלך", הנה מובן שיש להשתדל להכניס את ההכרזה הזו בכל מקום אפשרי, ולהשתדל בזה בכל ה"קאָד" והלהט, כיון שבזה מקיימים את השליחות היחידה שנותרה כעת.

'מעשה רב'

מלבד כל זאת, הנה גודל חשיבות ההכרזה הזו, ובפרט במלים אלו של "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד", מובן מגודל התוקף והחשיבות שיש ל"מעשה רב".

שכיון שראינו שאת הכרזה זו עודד הרבי בכל העת האחרונה שראינו אותו לעיני בשר לעת-עתה, ובכל פעם שיצא לציבור עודד בכל גופו ה'ק' את ההכרזה והשירה של החסידים על מילים אלו, הרי מובן שעלינו להמשיך בזה בכל המרץ והחיות החסידית, מתוקף הענין והחשיבות של לימוד ההוראה מ"מעשה רב", ובפרט כאשר מדובר על רגש ההתקשרות של חסיד לרבו, אשר עליו ללמוד וליטול הוראות להנהגה בחיי היום-יום מכל מה שרואה בהנהגתו של רבו.

ויש להביא בזה אף דברי כ"ק אד"ש מה"מ, בהערה למאמר (סה"מ מלוקט ח"ד ע' כו הערה 42): "ויש לומר, שהנתינת כח ממאורע דנשיא הוא עוד יותר מהנתינת כח ע"י אמירה (אמירת תורה) – ע"ד הענין ד"מעשה רב" (ב"ב קל, ב). ומזה מובן גודל הענין שבענינים הקשורים לרב, אשר מובן חשיבות ההכרזה של יחי', רק מזאת אשר עינינו ראו את פעולות העידוד ע"י הרבי בשירת והכרזת משפט זה.

זאת בנוסף לחשיבות שיש ליתן לתנועה הנראית אצל צדיק, כהפתגם הידוע המובא ב"היום יום" י"ז טבת "תנועת צדיק ומכל שכן ראה או שמיעת קול, צריך לפעול שלא ישכח לעד".

ואם לא היה די ברור אודות רצונו של הרבי בנושא פרסום זהותו של המשיח לכל העולם (גם ללא הסברה), הנה הגיע יו"ד שבט הגדול – תשנ"ג, אשר למרות הפצרותיהם של רבנים ועסקנים שהרבי לא יצא לשידור הלוויין העולמי, הנה הרבי מצידו יצא ועודד לעיני העולם כולו את הכרזת הקודש, כאשר כבר נודע מראש שכל כלי התקשורת וכתבי העת מפרשים זאת כהכתרתו של הרבי למלך המשיח.

כינוס השלוחים תשנ"ג

בכל שנה ושנה מגיעים השלוחים מכל קצוי תבל ל-770 על מנת לקבל מהרבי את המסר איתו צריך לצאת לשליחות לשנה הקרובה. כך היה בכל שנה ושנה וכן היה אף בכינוס השלוחים תשנ"ב כמובא באריכות בפרקים האחרונים.

והנה, בתשנ"ג כאשר הגיעו השלוחים מכל העולם לכינוס השלוחים, קיבלו גם הפעם את המסר הברור מהרבי באשר עליהם לעשות. שאם בכל משך השנה ההיא עודד הרבי את שירת היחי' בראשו הקדוש, הרי בכינוס השלוחים עודד הרבי את היחי' ביתר שאת גם בידו הקדושה ובתנועות חזקות, באופן שלא מותר מקום לספיקות.

• • •

פרק שביעי

"די לעצטע שיחות"

עובדה היא, אשר קונטרסי השיחות על סדר הפרשיות, שנאמרו בשנים האחרונות בהם זכינו לשמוע לעת עתה את קולו של הרבי שליט"א מלך המשיח נישא ברמה, תופסים מקום חשוב אצל חסידי חב"ד, והלימוד בהם נהיה לאחד השיעורים הקבועים אצל כל קהילה בה נמצא קיבוץ של חסידים, מידי שבת או בסתם יום מימי השבוע.

חוברת ה'דבר מלכות', נמצאת באופן קבע בין הליקוטים המגיעים אל בית

הכנסת, ואף בדו-שיח הפשוט שבין חסידים, מרבים להשתמש ולצטט עניינים ונקודות מתוך הדבר מלכות השבועי. חוברות וספרים של עיבוד השיחות הללו לילדים, הופיעו במהלך השנים במגוון צורות, ואף ספרים המלקטים את אלו השיחות, יצאו בשנים האחרונות בפורמטים שונים.

וכל כך למה. מה נעלה בשיחות אלו יותר מאשר בשאר שיחותיו של הרבי, המביאים עמקות נפלאה בכל מרחבי התורה, ופזורים בין עשרות הכרכים של 'ליקוטי שיחות'. ובקיצור, מנין נבעה לה להיטות זו אחר שיחות אלו, עד כדי שיהיו שגורים בפה כל חסיד, כמעט כמו 'אשרי'?

ובכן, מעלות רבות ונפלאות יש באותם שיחות, אשר דוגמתם לא נמצא בכל השיחות הקדושות האחרות של הרבי שליט"א מלך המשיח, והכל למדנו מתוך דבריו של הרבי בעצמו.

לימוד ענייני גאולה ומשיח

כל מי שיטול לידי את אותם שיחות, יווכח אף בעלעול קל בין השורות, כי השיחות גדושות ומלאות בביאור עניינים הקשורים עם המשיח והגאולה. אם בשנים שקדמו לכך, היה הרבי משמיע אחת לתקופה ארוכה שיחה המבארת ענין הקשור ליעודי הגאולה וכדו', הרי שבשנים אלו, כמעט בכל שיחה מקדיש הרבי לדיבור אודות הגאולה והמשיח, ומוסיף ומחדש דברים שלא נודענו אליהם בשנים הקודמות.

תופעה זו, קיבלה ביטוי חזק, בשיחת ש"פ אמור אותה התחיל הרבי במילים "בהמשך למדובר בענין הגאולה", ובהמשך שיחה זו, ביאר לכל אורכה את ענין הגאולה, מבלי להזכיר אף לא במילה אחת, את זמן ומועד השיחה, פרשת השבוע וכו'.

ולאחר שהורנו בכמה שיחות בשנים אלו, לעסוק בענייני גאולה ומשיח, ועד שהמוח והלב יהיו חדורים בזה, עד כדי "לחיות עם משיח", ואשר הלימוד והעיסוק בענייני גאולה ומשיח היא הדרך הישרה הקלה והמהירה לפעול את ביאת המשיח.

ובנוסף לכך, הרי בשיחת ש"פ תזו"מ, אומר הרבי, שעל הלימוד להיעשות בכל חלקי התורה, ובפרט בתורתו, במאמרים וליקוטי שיחות של נשיא דורנו, הרי, מובן גודל הצורך וההכרח שבלימוד שיחות אלו, באשר הם אוצרים בתוכם חומר רב בענייני המשיח והגאולה, והם אף – "תורתו של נשיא דורנו".

השיחות האחרונות ששמענו לעת-עתה

הסבר נוסף לחשיבות העיסוק והדיוק שבשיחות השנים הללו, הוא עצם היותם השיחות האחרונות אותם שמענו לעת עתה מפיו של הרבי.

ואף זאת למדנו מהרבי עצמו ביחסו לשיחות ומאמרים שנאמרו בתקופת חייו האחרונה של הרבי הקודם נ"ע. ולדוגמא, יעידו דברי הרבי באגרת שכתב לאי מהחסידיים בתקופת השנה שלאחר הסתלקות הרבי הריי"ץ: "והלואי והיו מדקדקים

אנ"ש, ובפרט התמימים, בדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ אפילו בשיחותיו ובפרט אלו משנת השי"ת והשנה שקדמה לה" (אגרות קודש ח"ד ע' כד).

וא"כ, מובן שעד"ז הוא גם בנוגע לענינו, שכיון שאלו הם השיחות האחרונות אותם השמיע לנו הרבי ונתן לנו ללמוד לפני ההעלם והסתר הנוכחי עדי התגלותו תיכף ומיד ממש, הרי שוודאי שבשיחות אלו טמונים ההוראות כיצד עלינו לפעול בתקופה זו, והכח לבצעם. ועל כן, בשיחות אלו יש לדייק במיוחד בכל אות ומילה שאמר הרבי, ומהם עלינו לקחת את ההוראות לפועל אותם דורש מאיתנו הרבי בתקופה זו.

לחיות את ההווה

משל למה הדבר דומה: אדם בעל ותק של עשרות שנים בנהיגה על רכב, ועודו נוסע ברכבו אשר קנה לפני שמונים שנה. אך ביום מן הימים החליט כי הגיע העת לקדם את כלי הנסיעה שלו, וקנה מכונית חדשה התופסת מקום חשוב אף בין המכוניות המתקדמות ביותר בימינו. אך משנכנס לרכבו החדש, גילה כי הוא כלל אינו כרכבו הקודם ואינו מוסגל אף להניע את המכונית. לחצנים ונורות לרוב נגלו לעיניו, מה שלא ראה ברכבו הקודם בו לא היה יותר מאשר כמה צינורות וגלגלי שיניים המסייעים לרכב לנוע.

בכדי לדעת לנוע על רכבו החדש, יהי' עליו ללמוד את אופן פעולת הרכב לפרטיו, מה מפעיל מה, ואיזו תוצאה באה בעקבות כל פעולה.

כן הדבר בענינו, ואף שלא בערך יותר מכך. כל החוברות ללימוד תורת הרכב לפני השנים נ"א-נ"ב, לא יועילו מאומה ולא ידמו לחוברות לימוד הפעולה לאחריהם. מי שיידע על בוריו את החוברות הישנות, לא יוכל באמצעותם להפעיל מאומה מהנדרש ממנו כעת. אמנם יוכל הוא ליסוע ברכבו הישן, אך כל רואהו יאמר כי מעיד הוא על עצמו כי אינו בן דורנו.

ויותר מכך בענינו, שאין לימוד השיחות הללו, רק למען הסדר של חיים קלילים יותר על מנוע משופר יותר, אלא שהשלב אלינו הגענו, אשר למען הצעידה הנכונה במסילותיו עלינו ללמוד את השיחות הללו, הוא שלב מתקדם יותר, ואחרון לקראת הגאולה לה מייחל כל עם ישראל במשך כל הדורות.

ובפרט חסיד, אשר את הוראות רבו מבקש הוא לקיים במלוא השלימות, הרי אם ברצונו לדעת את התפקיד המוטל עליו כעת, ואת הדרך בה עליו לפעול, עליו ללמוד את השיחות של השנים תנש"א ותשנ"ב.

זאת, משום שכל השיחות שלפני כן, הינם שיחות בתקופה שטרם התגלותו של מלך המשיח. אך לאחר שהעיד הרב, כי תנש"א זוהי השנה שמלך המשיח נגלה בה, ובשנה זו משיח צדקנו נתגלה בכל התוקף, ואשר נמצאים אנו כבר בימות המשיח, הרי השיחות אותם אמר הרבי מתקופה זו ואילך, הינם שיחות מאיתם שואפים אנו אויר ואורח חיים שונה לחלוטין, אויר של תקופה שלאחרי התגלותו של מלך המשיח.

ובפרטיות, רק מי שלומד את השיחות הללו, וב'קאד' הראוי הנדרש בלימוד החומר הדרוש על מנת לחיות את ימי התקופה, יוכל לדעת מהי התגלות מציאותו של מלך המשיח, ואשר צו השעה של עם ישראל כעת, הוא, לקבל את מלכותו של מלך המשיח.

ואף בפרשת בלעם נאמר...

ענין זה, ביאור הצורך והחשיבות בלימוד שיחות אלו מפאת היותם ממצאים את תוכן העבודה הנדרש בזמננו הנוכחי, נמצא אף בדברי כ"ק אד"ש מה"מ בשיחה מאותה תקופה – ש"פ בלק ה'תש"א.

וזה לשונו הקדוש:

"והיחיד נוסף בדורנו זה גופא – בשנה זו: נוסף לכך שנמצאים בסמיכות ממש לגאולה האמיתית והשלימה, הרי, שנה זו . . . ראו בפועל "נפלאות" המעידים שזוהי ה"שנה שמלך המשיח נגלה בו", ועד ל"שעה שמלך המשיח בא . . . והוא משמיע להם לישראל ענוים הגיע זמן גאולתכם", ועד להכרזה ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", שכבר בא".

במילים ברורות כל כך, מבחיר הרבי, כי מלבד היות דורנו הדור בו צריכה לבוא הגאולה, הרי שבשנה זו – שנת ה'תש"א נפעל חידוש מיוחד. זוהי השנה שבה מלך המשיח נתגלה.

ובשל כך ממשיך הרבי לאחמ"כ, "וע"ד המדובר בתקופה האחרונה בנוגע להוספה המיוחדת בלימוד התורה בעניני גאולה ומשיח – לא (רק) בתור "סגולה" למהר ולקרב ביאת המשיח והגאולה, אלא (גם) בעיקר כדי להתחיל "לחיות" בעניני משיח וגאולה, "לחיות עם הזמן" דימות המשיח . . . ע"י לימוד התורה בעניני הגאולה מתעלה למעמד ומצב של גאולה, ומתחיל לחיות בעניני הגאולה, מתוך ידיעה והכרה והרגשה ש"הנה זה בא".

"לחיות עם הזמן" פי' לחיות עם ההווה. על בסיס זה נאמר "לחיות עם הזמן – עם פרשת השבוע". וכך בעניננו, הרבי דורש לימוד בעניני המשיח והגאולה, על מנת "לחיות עם הזמן – ד... ימות המשיח". זאת לאחר ששולל לימוד (רק) בתור סגולה לקרב את ביאת המשיח והגאולה.

איך נדע לחלק בין לימוד בתור סגולה לזירוז הגאולה, לבין לימוד הגורם לאדם לחיות עם הזמן דימות המשיח?

ההבדל בין שני אופני הלימוד, נראה ברור. יש צורך אף בלימוד בתור סגולה לזירוז הגאולה, והוא לימוד ענינים המבארים את יעודי הגאולה וכדו', אך לימוד שכזה אינו מספיק לעת זו, באשר הלימוד בענינים אלו, לא יגרום לאדם לחיות עם הזמן ההווה, שהוא הזמן דימות המשיח (כפי שהעיד כ"ק אד"ש מה"מ), לימוד זה הינו סגולה לזירוז הגאולה.

דוקא לימוד השיחות מאותה תקופה, אשר – כדברי הרבי בשיחה דלעיל – בתקופה זו חל שינוי מפתיע בנוגע לגאולה, המהווה גורם לשינוי באופן הלימוד הנדרש כעת, באשר בתקופה זו מלך המשיח נתגלה, ואף "מלך המשיח (כבר) בא", דהרי מובן שבלימוד השיחות האחרות, שנאמרו לפני תקופה מיוחדת זו, לא נוכל ללמוד על מצבינו זה, שלא היה מעולם, ומובן שלא לחיות עם הזמן הזה, אלא דווקא בלימוד השיחות דתקופה זו האחרונה, נוכל אכן לחיות עם הזמן – דימות המשיח.

...

פרק שמיני מה בין חסיד למתנגד?

כבר נכתב לעיל באריכות אודות חשיבות לימוד השיחות משנות ה'תנש"א-נ"ב, זאת בעיקר על מנת לחיות עם הזמן אליו מוליך אותנו כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, ולא להישאר מאחור. אשר בעצם, זוהי נקודת ההבדל בין חסיד למתנגד.

החסיד וגם המתנגד יכולים להיות יהודים יראים ושלמים המקפידים על קלה כבחמורה. שניהם עשויים לשבת בבית המדרש ולהגות בתורה יומם וליל. אף עשיית חסד לזולת ניתן למצוא בקרב שני המחנות. א"כ היכן הוא הקו הגורם לפיצול ומהי אכן נקודת ההבדל ביניהם?

גילוי החסידות בשלב מסויים דוקא

ידועה תשובתו של הרבי (בין תשובות נוספות) על השאלה, שאם אכן תורת החסידות היא דבר נחוץ והכרחי, ואי אפשר זולתו, מדוע התגלה רק באמצע האלף השישי, ומה עשו כל הדורות של הצדיקים והגאונים שקדמו לגילוי תורת החסידות, האם נאמר שהחטיאו בכך שהחסירו חלק בלימוד התורה.

והתשובה⁴² על כך היא, אשר "את הכל עשה יפה בעתו"⁴³. כלומר, שלכל גילוי, נקבע זמן מסויים בו הוא אמור לרדת ולהתגלות בעולם. וכמו שששת סדרי המשנה התחדשו אך ורק בתקופתם של התנאים, וקודמיהם לא הוצרכו לזה, ובתקופה מאוחרת יותר התגלתה אף הגמרא הבבלית והירושלמית, אשר לאלו לא הוזקקו התנאים, וכן הלאה במשך הדורות. אך לאחר שהתגלה אותו ענין בעולם, לא יוכל אדם לטעון, כי ברצונו ללמוד כפי שלמדו אבות אבותיו ולהסתפק בלימוד ללא המשנה והתלמוד. כי אדם

42 לקו"ש ח"ז (הוספות) ע' 206. לקו"ש חל"ד ע' 178. לקו"ש חל"ה ע' 29. וראה גם לקו"ש ח"כ ע' 387.

43 קהלת ג, יא.

שכך ילמד, יצא מחוסר חלק מהתורה שבה לא עסק.

וככל הדבר הזה, כן הוא אף בנוגע ללימוד תורת החסידות. היא אכן התגלתה רק בשנת ה'תצ"ד לבריאה, אך קודמיה לא חסרו דבר בלימוד התורה הנדרש מעימם. שונה הדבר בדורות שמגילוי החסידות והלאה, אשר מי שיעסוק בכל חלקי התורה, אך ידלג על תורת החסידות, "יבוא לכאן, רק עם 'חלק' למודו בידו" [ויתר-על-כן הוא בתורת החסידות, שאינו רק חלק פרטי ונוסף בתורה, שבהזנחתו, מחסירים מלימוד התורה, אלא שתורת החסידות היא בעצם החלק המקביל לכל שאר עניני התורה, כיון שהיא לא עוד חלק פרטי בתורה הנגלית, אלא שהיא ה'עצם' והפנימיות של התורה].

מה בין חסיד למתנגד

ובזה היא נקודת ההבדל שבין חסיד למתנגד. המתנגד הוא אותו אדם, שלא הסכים לקבל את הגילוי והענין החדש. הוא העדיף להישאר במקומם של קודמיו, וכמו שהם לא טעמו מתורתה של החסידות כן – טוען הוא – יהגה אף הוא בכל חלקי התורה, מלבד תורת החסידות. ובטענה, כי מפני מה עליו לשנות את מסלול הלימוד אותו הנחילו לו אבותיו והיה רגיל בו עד כה, למה לנו לקבל דברים חדשים. אך בזה היא טעותו, כי אינו יודע שכאשר אינו נוגע בתורת החסידות, 'מפספס' את מה שלא יספסו אבותיו.

ואותו 'מתנגד', נשאר בהווייתו אף בדורות שלאחר מכן. הוא אינו מוכן לקבל את ההוראות והדרכים החדשות אותם הורונו רבותינו נשיאינו במשך השנים. ואף בדורות האחרונים ממש, כאשר אמיתיות וחשיבות לימוד פנימיות התורה התקבל כמעט אצל כל עם ישראל, וכולם כבר טעמו מן האור כי טוב, הנה כעת ידעו לסרב לקבל ענינים חדשים אותם הנהיג הרבי שליט"א מלך המשיח.

ה'מתנגד' של ימינו

ואותו מתנגד יכול חלילה להישאר אף בתקופתנו זו האחרונה. הוא זה שלא רוצה לשמוע מחידושי של הרבי בשיחות השנים האחרונות ממש, וטענתו עמו, כי מה לחידושים ודיבורים מופלגים שכאלו, מדוע עליו לקבל ולחיות את דבריו החדשניים של הרבי בדבר התקופה המיוחדת אליה נכנסנו, ומפני מה עליו לפעול לפי ההוראות החדשות, בלימוד עניני גאולה ומשיח, ועד כדי קבלת פני הרבי משיח צדקינו. ובקיצור, הוא הוא אשר מסרב לקבל את הגילוי והענין החדש אותו הוריד אלינו נשיא הדור.

ולהעיר ממענה שנתן כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בתקופת קיץ תנש"א לר' שמואל שמואלי שי' (לשעבר עורך עיתון 'ישראל שלנו') על הסכמה שביקש מהרבי על הוצאה לאור של דבר מה הקשור לעניני משיח וגאולה, כי כיון שקמו לאחרונה מנגדים חדשים, רצוי ההפסק בזה לעת עתה (תוכן).

אשר אותם מנגדים הם אלו שליבים לא נתן להם להתקדם עם הרבי, לתוך הגילוי הנעלה, והתקופה המיוחדת אליה לימדנו כי נכנסו בעת האחרונה.

וכדי להצליח להילחם באותו מנגד שעלול חלילה להתעורר בלבו של חסיד ישר (ובפרט שלענין זה – כעל כל ענין המהוה עיקר העבודה וה"זהיר טפ"י" של תקופה מסוימת – יש התנגדות יוצאת מן הכלל של יצר הרע⁴⁴), יש ללמוד ולשנן שוב ושוב את שיחות התקופה האחרונה, לראות וללמוד את הוראות הרבי לעת זו, ובעיקר לחיות את התקופה אליה מכניס אותנו הרבי, שאזי ממילא שאר ההוראות הנדרשות בתקופתנו מאיתנו, ייתפסו על ידינו יותר בקלות, ונחוש יותר את הצורך והענין החשוב שבהם.

ובמיוחד כעת לאחר שנוצר מצב של העלם והסתר הכי גדול, ירידה לצורך העלי הכי גדולה שלא בערך, מתחזק גודל ההכרח בלימוד שיחות אלו, כדי להחזיק חזק מתוך ידיעה, שנמצאים אנו ב'תקופת השיא' שלא היתה מימי קדם לקראת הגאולה, עדי התגלותו של הרבי שליט"א מלך המשיח בגאולה האמיתית והשלימה, תיכף ומיד ממש.

(44) ראה לקו"ש ח"ג ע' 747 ואילך. סה"מ מלוקט ח"ד ע' צ.

עניין של הרבי

ברגע בו החל הרבי לעודד את הכרזת החסידים – הרי באותו רגע הדבר מופקע מלהיות עניין אישי של החסידים בלבד, והוא הפך להיות עניין של הרבי עצמו

• **רבים שואלים: מהי המהות של ההכרזה "יחי אדוננו" ומדוע היא חשובה כל כך?**

מהותה של ההכרזה מבוארת בהרחבה בשיחת הרבי בבי' ניסן תשמ"ח. הרבי קובע כי ההכרזה "יחי המלך" פועלת הוספת חיים במלך ו"עד להקיצו ורננו דוד מלכא משיחא". ומכאן החשיבות של ההכרזה – כיוון שהיא, כאמור, נוגעת היום באופן מיוחד בשביל לחוסף חיים במלך.

• **אבל מכל מקום, כיצד דבר שרק עלה על דעתם של חסידים – ולא נצטוונו עליו מפורשות מהרבי – הופך להיות עניין עיקרי ומרכזי?**

ראשית יש להדגיש שוב, שלא מדובר כאן בהמצאה של חסידים. מדובר בעניין המיוסד על שיחות קודשו של הרבי, ומכיוון שכן – הרי שעלינו לייחס להכרזה זו חשיבות מיוחדת, לפחות כשם שמייחסים אנו חשיבות לכל עניין שהרבי מדבר עליו בשיחות.

ולגבי העובדה שעניין זה הפך להיות מרכזי ביותר בחיי החסידים בשנים האחרונות – הרי הסיבה הפשוטה לכך היא, מצד תוכנה של ההכרזה: כיוון שרצונו הנפשי הפנימי של כל חסיד הוא להביא להוספת חיים במלך, הוא כ"ק אדמו"ר מלך המשיח – הרי כאשר חסיד שומע מהרבי שיש הכרזה שפועלת הוספת חיים במלך, מיד הופכת הכרזה זו לעניין עיקרי אצלו!

ומעל הכל – מאז שמחת תורה תשנ"ג, הפכה הכרזת ה"יחי לעניין מרכזי באישורו ועידודו הישיר של הרבי, כאשר במשך שנה שלימה יצא הרבי כמעט מידי יום ועודד בגופו הק' את הכרזת ה"יחי. כל חסיד זוכר את אותם רגעים מיוחדים. אני זוכר כיצד עמדתי סמוך לרבי באחת הפעמים הללו, וברכתי את הרבי בברכת כהנים ובי"חי אדוננו", והרבי ענה 'אמן'!

ברגע בו החל הרבי לעודד את הכרזת החסידים – הרי באותו רגע הדבר מופקע מלהיות עניין אישי של החסידים בלבד, והוא הפך להיות עניין של הרבי עצמו. זאת אומרת, זה נכון שהדבר התחיל מצד חסידים, ובמשך תקופה ארוכה, הרבי מצד עצמו שלל זאת בתכלית ואף בביטויים חריפים ביותר, אך לאחר שהרבי כבר כן קיבל זאת הרי הדברים השתנו.

הגה"ח הרב יצחק הכהן הענדל ע"ה
רב קהילת חב"ד מונטריאול, קנדה

• יש אומרים ש"יחי" זהו ענין חיצוני?

מי שטוען כך, כנראה שהוא עצמו לא אומר את ה"יחי" בפנימיות. זאת-אומרת, שכל האמונה שלו בביאת המשיח חלשה, ולכן הוא טוען כך. לעומת זאת, חסיד שחי עם העניין וחשיבותו, מבין היטב שצורת הביטוי של הכרזה זו היא בדיוק באותה צורה שהרבי טבע בנו!

כלומר: כאשר הרבי אמר במפורש שהעניין של ה"הכרזה" פועל הוספת חיים במלך – הרי פירוש הדברים הוא, שלא מדובר כאן ברגש או עניין שצריך לחשוב עליו בלבד, אלא דווקא להכריז, להוציא בדיבור ובאופן של הכרזה. מובן שכמו כל העניינים גם זה צריך להיות ב"כלים דתיקון", אבל זה לא שולל חלילה את המעלה והצורך שבהכרזה.

• ישנם האומרים שכל זה אינו נוגע לאחרי ג' בתמוז, ובמיוחד שזה פוגע ב"אחדות" ורק מביא מחלוקת בין החסידים!

ראשית, ממש לא מובן, מה נשתנה אחרי ג' תמוז? האם היום אין יותר צורך להוסיף חיים במלך? אדרבה, היום חשוב יותר מתמיד להוסיף חיים במלך! ומה שמקשרים את זה לעניין של "מחלוקת" ו"אחדות" – כיצד ייתכן תלות מחלוקת בהכרזה שכל כולה מיוסדת על שיחות הקודש של הרבי, ועל עידודו הבלתי פוסק במשך כל התקופה האחרונה?

ובכלל, מתרחש כאן משהו מאוד לא מקובל: קבוצת אנשים הפועלים על דעת עצמם החליטו לצאת במלחמת חורמה מול אלפי החסידים המאמינים באמונה טהורה בהתגלותו של הרבי ופועלים להחיש את ההתגלות – ואחר-כך הם באים וטוענים שמי שמכריז פוגע באחדות?! שיפסקו להילחם ותהיה אחדות!

• כאחד מרבני חב"ד, מהי דעתכם בנוגע לאופן הנכון בהפצת מבצע משיח?

ראשית, כלפי ההכרזה של "יחי אדוננו" הרי כפי שהזכרנו יש לה מקור מפורש בדברי הרבי ותוכנה חשוב ביותר במצב כיום. לבד זאת, כידוע הרבי הורה לשמוע לרבנים, ובענין זה הרי מיד לאחר ג' תמוז, ארגון רבנים זמני שפעל אז, שזכיתי להיות יושב ראשו, הוציא פסק-דין בחתימת כל הרבנים חברי האירגון, הכוללים את רבני אנ"ש מכל העולם, שאלו שאמרו "יחי" ימשיכו לומר זאת.

• לסיום?

צריך להשיג בשבע עינים שכל אותם אלו שחרתו על דגלם מלחמה בכל דבר שאינו לפי רוחם, על אף שהוא מיוסד וקיבל אישור מפורש מהרבי עצמו – יחזרו בתשובה, ויראו לצייט לרבני אנ"ש בכל אתר ואתר ועל ידי כך נגיע לאחדות אמיתית ושלמה.

'יחי' – נחלת הכלל

מה בחר הרבי להשריש בנו בטרם התעלם מאיתנו? – את עידוד הכרזת ושירת "יחי אדוננו"! ברור, אם כן, שרצונו של הרבי שנמשיך בכך ביתר שאת ויתר עוז

בשנים האחרונות העלה הרבי את נושא הגאולה ומלך המשיח לראש סדר היום הציבורי. זה התחיל בשיחותיו של הרבי לקהל החסידים, ומשם – לעיתונות ולכלל העולם כולו. לפתע הפכה הגאולה לדבר מוחשי וריאלי, והציפייה להתגלותו של המשיח כבר לא הייתה חלום. זוהי מציאות שהולכת ומתממשת מול עינינו.

בכינוס השלוחים תשנ"ב, קבע הרבי את הקו הכללי של עבודת השליחות: הכנת העולם לקבלת פני משיח.

עבודה זו אינה עבודת השלוחים בלבד. זוהי עבודתו של כל אשר בשם ישראל יכונה! ובלשונו של הרבי: כיוון שזוהי העבודה בזמן הזה, הרי מובן שזה שייך לכל יהודי, בלי יוצא מן הכלל. לכן, על כל אחד מאיתנו מוטלת החובה לדאוג שהעיסוק בענייני הגאולה וקבלת פני משיח לא יירד לרגע מסדר היום. וכאשר אנחנו נהיה עסוקים רק בזה – ממילא גם העולם כולו יתעסק בזה.

תורת הגאולה בכללותה ארוכה מארץ מידה, גם הנושאים הקשורים לענייני גאולה ומשיח מרובים הם, ובכולם עלינו לעסוק ב'קאד' מיוחד. אבל ישנן כמה נקודות שחשוב להניח עליהן דגש. כזאת היא הכרזת הקודש "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד" – עצם העובדה שהרבי עודד כל כך את הכרזת-שירה זו, אחרי כל תפילה, די בה כדי שחסידים יראו בהכרזה זו חשיבות מיוחדת בעבודה להבאת הגאולה.

ברור ומוחלט, שהרבי ראה ברוח קודשו את המצב שיווצר לאחר ג' תמוז, כאשר איננו רואים את הרבי בגוף גשמי. ומה בחר הרבי להשריש בנו בטרם התעלם מאיתנו? – את עידוד הכרזת ושירת "יחי אדוננו"! ברור, אם כן, שרצונו של הרבי שנמשיך בכך ביתר שאת ויתר עוז, וזוהי הדרך לקרב ולזרז את הגאולה האמיתית והשלימה.

מיד לאחר ג' תמוז, התכנסו רבני חב"ד בארץ הקודש, ואני בתוכם, בבית הכנסת המרכזי בכפר-חב"ד. באופן טבעי, האווירה הייתה מאוד לא-ברורה. כולנו היינו מבולבלים, ולא ידענו מה בדיוק צריך להיות הכיוון. לאידך, היה ברור לנו שאסור להפקיר את אנ"ש, שהיו מבולבלים לא פחות ונשאו עינים שואלות אל מי שאמורים להיות עיני העדה. היינו מוכרחים להגיע למסקנה ברורה באשר ל'קו' אותו הרבי דורש לעת כזאת.

לאחר דיון מעמיק על יסוד שיחותיו של הרבי, התקיימה הצבעה בה היה רוב ברור

הגה"ח הרב משה אשכנזי ע"ה
רב קהילת חב"ד ת"א וחבר אגודת

של כחמשה עשר רבנים שמסקנתם הברורה הייתה שצריך להמשיך להכריז 'יחי' ובכל השטורעם. הכוונה הייתה ברורה: היחס שלנו אל הרבי אינו יכול להיות, ואינו בפועל, כאל רבי ששייך רק לעבר, רחמנא-ליצלן. אנו מוכרחים להיות בהכרה ברורה שהרבי הוא הווה, והוא עכשיו ממש איתנו בדיוק כמו מקודם.

והתוצאות ניכרו בשטח תוך זמן קצר: כולנו זוכרים את אותם ימים כאשר קמו 'נביאי זעם' שצפו את התפרקותה של חב"ד, היה-לא-תהיה. כיום כולנו יודעים שמה שהציל את חב"ד הייתה ההחלטה להמשיך הלאה עם האמונה הטהורה שהרבי נמצא איתנו ללא שינוי, בדיוק כמו קודם. זה נתן לכלל החסידים את הכוח להמשיך הלאה, ובתנופה.

באותם ימים היו אמנם שטענו שהדברים לא יתקבלו בחוץ, וממילא נקטו בגישה שונה לחלוטין, שהתבטאה בכותרת "מה זרעו בחיים" וביטויים דומים שיש בהם התייחסות אל הרבי בלשון עבר ר"ל, בלי הדגשה מוחלטת של ההווה.

אבל גם מי שחשב אז שעניינים אלו לא יתקבלו – רואה היום בחוש שהכרזת הקודש "יחי אדוננו" התקבלה בכל קהילות אנ"ש, ובכל בתי הכנסת, תלמודי-התורה ובתי-הספר החב"דיים, מכריזים "יחי אדוננו", ומדגישים שהמצב העכשווי הוא נסיון בלבד, ומיד ממש נתראה כולנו עם הרבי בעיני בשר. גם אותם שעדיין נרתעים מלומר "יחי אדוננו", הרי גם הם אומרים "והוא יגאלנו". מה זה "והוא יגאלנו"? – בדיוק אותו תוכן של "יחי אדוננו": הרבי איתנו עכשיו, ותיכף ומיד ממש הוא בא לגאול אותנו, ועל כן מן הראוי שכאשר נעמוד מולו בעת התגלותו, נוכל לומר מבלי להתבייש: קיימנו שליחותך נאמנה.

ידועה ברורה זו, שהרבי איתנו עכשיו, היא גם הרגשה מוחשית ומחוייבת המציאות. מי שיגדיר את הימצאות הרבי עמנו במושגים שנאמרו כלפי צדיקים אחרים, שאינם נמצאים בעלמא-דין – הרי הוא מתעלם מהמציאות ממש. תשובותיו של הרבי ב'אגרות-קודש' שהם בבחינת "אראנו נפלאות" ממש, ודוגמאות רבות נוספות שמי יספרם – מוכיחות מעל לכל ספק שהרבי איתנו ממש כפשוטו.

מסיבה זאת, כיום קל הרבה יותר להסביר לאנשים בחוץ את הענין של משיח בכלל ו"יחי אדוננו" בפרט, מאחר וכולם יכולים לחוש את ההבדל הגדול שבין הרבי לשאר הצדיקים, אלו שכבר הסתלקו לעולמם ואינם.

כאן גם המקום להפריך את הטענה שפירסום זהותו של משיח מרחק יהודים מחב"ד. אני נפגש עם אנשים רבים מחוגים אחרים, ומעולם לא שמעתי על יהודי שהתחיל ללמוד חסידות – והתרחק בגלל שחב"ד מפרסמים שהרבי הוא משיח! תמיד היו כאלה שימצאו תירוץ למה לא ללמוד חסידות, אלה הם אנשים שמעולם לא חיפשו באמת ללמוד חסידות. מי שהתחיל ללמוד חסידות, או מחפש באמת ללמוד חסידות – לא ייתכן שיתרחק בגלל פירסום זהותו של משיח.

זו לא סיסמה!

הרבי אמר דברים ברורים ומפורשים, וכל מה שנותר לנו הוא להאמין באמונה ברורה ופשוטה, הבאה לידי ביטוי בצעקה הפנימית ד"יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

שיחת ש"פ חיי-שרה תשנ"ב על השליחות של ימינו בקבלת פני משיח מתקשרת באופן טבעי ל"שיחה הידועה" שנאמרה חודשים ספורים קודם לכן בכ"ח ניסן – השיחה בה הרעיד הרבי את אמות הסיפים בזעקת "עשו כל אשר ביכולתכם להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש".

לא בכדי שיחה זו נאמרה בחודש ניסן – "החודש של הרבי" אשר זהו עיקרו של החודש כולו.

וזאת מניין? – כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות": כמו שהוא בגואל ראשון – משה רבנו, כן הוא בגואל אחרון – כ"ק אדמו"ר מלך המשיח:

בנוגע לגואל ראשון אומרת הגמרא (מגילה יג, ב): "תנא כיון שנפל פור בחודש אדר שמח (המן) שמחה גדולה אמר נפל לי פור בירח שמת בו משה. ולא היה יודע שבשבעה באדר מת ובשבעה באדר נולד".

וידועה הקושיא בזה: אמנם שבעה באדר יש לו מעלה שבו נולד משה, אבל לכאורה זהו גם יום "שמת בו משה", אזי במה עדיפה לידת משה מהסתלקותו?

ועל כך מפרש רש"י: "כדאי הלידה שתכפר על המיתה". ומבאר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בלקו"ש חכ"ו), שהלשון "כדאי הלידה שתכפר על המיתה" משמע שהלידה "מקנחת" את העניין הבלתי-רצוי של יום "שמת בו משה", והיינו שנשאר רק עניין הלידה – "משה רבנו לא מת", כיון שהוא נמצא בגשמיות בכל דור ודור.

כן ויתר על כן כשמדובר ב"גואל אחרון" – כ"ק אדמו"ר מלך המשיח, אשר רבבות בני-ישראל הכתירוהו וקיבלו את מלכותו עליהם.

ורואים אנו אשר בהשגחה-פרטית אמר הרבי את השיחה בחודש ניסן ובחודש

הגה"ח הרב מרדכי שמואל ש"י אשכנזי
רבו של כפר חב"ד
וחבר ב"ד רבני חב"ד בארה"ק

גופא – בכ"ח בו, מלשון כח, היינו, שזה הכח של ניסן כפי שהרבי מסביר באריכות באותה שיחה.

אצלנו, החסידים, יש ל"כח" פירוש עמוק יותר: כח בגימטריא "יחיי": הקשר בין כ"ח ניסן להכרזת הקודש "יחי אדוננו מורנו ורבנו מלך המשיח לעולם ועד" – ברור ביותר:

אולם עדיין אין זה מספיק. השליחות של כל אחד ואחת מאיתנו היא (כלשון בשיחה): "שכל בני ישראל ירעישו ויצעקו באמת ויפעלו להביא את המשיח בפועל", היינו, שצריך שכל העם ירעיש ויצעק באמת "משיח נאו"! רוצים לראות את התגלותו של הרבי בפועל ממש!

זו לא סיסמה! – זו בקשה, זעקה, צעקה: החושך כפול ומכופל, מכל הצדדים אנו רואים שאין שום אפשרות אחרת אלא רק התגלותו של מלך המשיח.

איננו יודעים מדוע הסדר היה צריך להיות כך – "בהדי דכבשי רחמנא למה לך", "דברים התלויים בכבשנו של עולם" אסור לנו להתערב בזה, אבל אפילו אם זהו הסדר (כיון שמלכות בית דוד נמשלה ללבנה שנגלית ונכסית ו"הדר מתגלית") – אז גם זה כבר היה!

אנו עומדים ומחכים לגילוי, אנו עומדים ומחכים להתגלות, ובמילא השליחות והתפקיד של כל אחד מאיתנו הם להפיץ עוד יותר, וביתר שאת וביתר עז את ההוראות של הרבי, ובעיקר את נבואתו הק' של הרבי שדורנו זה הוא דור הראשון לגאולה, ואת הנבואה ש"הנה זה (משיח) בא".

אנו שראינו את האותות והמופתים של הרבי, שראינו כיצד כל הבטחותיו מתממשות אחת לאחת בפועל ממש – מאיתנו נדרש רק את ה"ויאמינו בה" ובמשה עבדו", כבר עברנו את ה"ארבעים שנה אקוט בדור", אותם 40 שנה שהרבי השקיע ומסר את נפשו כדי להכין את העולם לביאת המשיח, עכשיו נותר רק לומר "לכו נרננה לה" נריעה לצור ישענו".

בואו נלך בשמחה ובטוב לבב להתגלות האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, אולם רק ע"י האמונה הפשוטה, אין כאן מקום לספקות, הרבי אמר דברים ברורים ומפורשים, וכל מה שנוותר לנו הוא להאמין באמונה ברורה ופשוטה, הבאה לידי ביטוי בצעקה הפנימית ד"יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

טייערע ברידער!

הרבי הינחה אותנו בצורה ברורה ביותר, בכל הקשור לעבודה הנדרשת מאיתנו כדי להביא את משיח צדקנו בפועל ממש, בכל התחומים וכמובן – בעידוד רב והכי גדול בשירת "יחי אדוננו".

במשך שנים רבות, הניפו חסידים בגאון את הדגל המכריז כי הרבי הוא מלכנו משיחנו בפשטות, ובפרט בשנים האחרונות לאחר כל ה"קאך" של הרבי – אם באמצעות השיחות או עידוד שירת "יחי אדוננו", הרי ראינו לעצמנו חובה ללכת ולהכריז בכל מקום כי אין לנו שום ספק וספק ספיקא כי הרבי יגאלנו. הנסיונות גברו ולעיתים מבצבצות מחשבות שונות אצל חסידים: הן אמת כי הרבי הכריז קבל עם ועולם כי הוא הוא משיח צדקנו שיבוא ויגאלנו, אבל מה עכשיו? כיצד נצא ונסביר לעולם כי הננו מאמינים בכל מילה שיצא מפי קדשו? בוודאי שח"ו לא נחלשה אמונתנו אבל אולי נשמור אותה בליבנו פנימה, כי הרי אין זה מסתדר בדיוק עם "אופן המתקבל"?

טייערע ברידער!

ההתלבטות לא החלה אתמול, ההתנגשות של השכל עם האמונה – ובפרט בנושא הגאולה וביאת-המשיח – החלה אלפי שנים קודם לכן: בפרשת העקידה, כאשר הקב"ה אמר לאברהם אבינו להעלות לעולה את יצחק, בנו יחידו, על גבי המזבח בהר המוריה.

הוראתו של הקב"ה אל אברהם אבינו הינה פשוטה (אם כי קשה לביצוע): לקחת את יצחק ולעקוד אותו על גבי המזבח – אברהם אבינו רץ לקיים אותה, יצחק מסכים אף הוא ללא שמץ של היסוס (וכפירוש רש"י על המילים "וילכו שניהם יחדיו"), אבל השטן זועק מרה "זה לא באופן המתקבל", וכלשון הילקוט "מעם לועז":

"ואם אתה סבור שכך ציוה ה' – אל תאמין בכך, שכן בהיות שזה דבר שאין הדעת סובלת [= זה לא באופן המתקבל] בודאי לא צווה כך השי"ת... ודע שאם תעשה כדבר הזה לשחוט בנך ינקום ה' בך על ששפכת דמי נקיים!".

ובטענה של 'קדושה' המשיך השטן לטעון: וכי כיצד תקויים הבטחת הקב"ה "כי ביצחק יקרא לך זרע" באם תעקדו על גבי המזבח?

הגה"ח הרב זלמן ש"י אבלסקי,
שליח כ"ק אד"ש ורבה הראשי
של מדינת מולדובה

אך עם כל זאת, האב והבן לא שעו לשטן, הניחו שכלם על הצד, וכמו שאמר אברהם לשטן "צא טמא כי אני ב"ה לבי דבוק בהשי"ת ואיני שומע לעצתך..."

השטן, כמובן, לא הרים ידיים ועשה כל שביכלתו לטרפד את המסירות-נפש בשביל ציווי הקב"ה, ובדרכם להר המוריה עשה נהר גדול זורם בשצף-קצף. אך האב והבן המשיכו בדרכם, עד שהמים הגיעו לפיהם, ואז הראו מן השמים לשטן שיסתלק משם.

ההוראה שעלינו – "בני אברהם יצחק ויעקב" – ללמוד מכך, פשוטה וברורה: הרבי הינחה אותנו בצורה ברורה ביותר, בכל הקשור לעבודה הנדרשת

מאיתנו כדי להביא את משיח צדקנו בפועל ממש: אם זה בלימוד ענייני משיח וגאולה; אם זה בפירסום והכנת העולם לקראת הגאולה, וכמובן – בעידוד רב ביותר למפרסמים את זהותו של משיח, ועד לעידוד הכי גדול בשירת "יחי אדוננו".

אך כאן בא השטן, ומשתדל בכל כוחותיו להסביר לנו מדוע עלינו להימנע מפירסום זהות המשיח וביאת המשיח בכלל. ויש לציין, שהוא עושה זאת עם טענות הגיוניות...

אבל זה לא מה שהרבי הינחה אותנו! כאשר נניח אנו את שכלנו על הצד ונבצע את הוראות הרבי כפשוטם – מובטחת לנו הצלחה רבה, עד להצלחה הגדולה של ההתגלות נאו.

[מקובל מפי חסידים, שמה שהרבי אומר ברמז, צריכים החסידים לפרסם בקול רעש גדול. לדאבונינו, כיום אנו שומעים קולות הפוכים – שמה שהרבי עשה בקול רעש גדול, צריכים החסידים לעשות ברמז...].

הוראת הרבי מלך המשיח – "באופן המתקבל", איננה "תעודת פטור" מפירסום והחדרת בשורת הגאולה, אדרבה – הוא חיוב, שהעניין ייעשה באופן כזה שהשני יקבל זאת.

ומנסיוני האישי למדתי, כי "באופן המתקבל" פירושו – "דברים היוצאים מן הלב (ובדרך ממילא) נכנסים אל הלב": בדברים שלמעלה מן השכל, הדרך הפשוטה ביותר להסבירם, היא – להניח את האמת על השולחן (ובדרך ממילא "לחיות" עם זה). וטבע העולם הוא – כפתגמו הידוע של כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ – ש"לפני האמת כולם מתבטלים".

אחריות בפועל

במשך 11 חודשים אלה הרבה הרבי בשיחות והוראות בנוגע לתפקידנו ועבודתנו להביא לימות המשיח, וכאשר נלמד בעיון שיחות אלה – נבין בדיוק מה עלינו לעשות.

שיחת הרבי מלך המשיח לשלוחים בש"פ חיי-שרה ה'תשנ"ב, בה העמיד את עבודת השליחות אל עבר מקום אחד ויחיד: קבלת פני משיח צדקנו, מעמידה את כל אחד ואחד מאיתנו מול חשבון נפש נוקב אודות המשימה שהוטלה עלינו באופן הכי מוצהר, עוד בשיחת כ"ח ניסן ה'תנש"א, "השיחה הידועה" כלשון ק'.

ניתן לשים לב שלפני שהרבי הודיע לנו שהוא עשה את שלו ("אני את שלי עשיתי") – הוא הודיע בצורה ברורה שהדבר היחידי שהוא יכול לעשות הוא: "למסור את העניין אליכם: עשו כל אשר ביכלתכם. . להביא בפועל את משיח צדקנו".

שיחה זו צריכה לפעול בכולנו התעוררות עצומה, שכן בשיחה זו אומר הרבי שהדבר היחידי שהוא יכול לעשות, הוא למסור את העניין אלינו. רק אחרי שמסר לנו את העניין – והכוחות – אמר הרבי שהוא עשה את שלו.

ואם לסכם את המשמעות המעשית של השיחה בכ"ח ניסן – הרבי מסר לנו את כל הכוחות הדרושים להבאת המשיח. לא מדובר כאן בנתינת כוחות חד-פעמית, אלא כל יום ויום הרבי נותן לנו מחדש את הכוחות הנחוצים להשלים את תפקידנו ולמלאות את הכוונה העליונה, בביאת משיח צדקנו.

מסופר, שזמן קצר לאחר כ"ח ניסן בא יהודי לרבי ואמר: רבי, אתה חייב להתגלות! אמר לו הרבי: זה לא קונץ לזרוק בחזרה מה שאומרים לך לעשות...

כאשר הרבי אמר לנו "עשו כל אשר ביכלתכם" – הוא התכוון לכל אחד ואחד מאתנו. זה לא היה משפט דרמטי שנועד לנער אותנו מהאדישות. הייתה זאת אמת אמיתית: העבודה כעת מוטלת עלינו, וכל עוד משיח לא התגלה – מוטלת עלינו החובה לא לנוח ולא לשקוט עד התגלותו השלימה של הרבי.

הגה"ח הרב מ"מ שי' גלוקובסקי,
רב קהילת חב"ד ברחובות וחבר
בית דין רבני חב"ד בארה"ק

במקביל לכוחות שהעניק לנו הרבי, התווה לנו הרבי את ה"דרך ישרה" להבאת הגאולה והתגלות מלך המשיח. הרבי אמר שעל-ידי לימוד התורה בענייני מלך המשיח ובענייני הגאולה – נמשכים האורות העליונים של הגאולה בפנימיות, וזוהי ה"דרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש.

זה מודגש גם בשיחה לשלוחים בחי-שרה בה אומר הרבי כי היוצא "בפשטות" הוא להסביר את עניינו של משיח באופן המתקבל לכל אחד ואחד, ובכך "לקבל" את פני משיח.

אחד-עשר חודשים רצופים חלפו מאז כ"ח ניסן תשנ"א ועד כ"ז אדר א' תשנ"ב. במשך 11 חודשים אלה הרבה הרבי בשיחות והוראות בנוגע לתפקידנו ועבודתנו להביא לימות המשיח, וכאשר נלמד בעיון שיחות אלה – נבין בדיוק מה עלינו לעשות.

בשיחות מאוחרות יותר (שבת פרשת בלק) אמר הרבי שלימוד התורה בענייני מלך המשיח והגאולה עוזר גם "לחיות" עם משיח. הרבי הסביר, שבמצב של העלם והסתר קשה "לחיות" עם משיח, והעצה לזה היא – ללמוד את תורת הגאולה, וכך להתרומם טפח מעל קרקע המציאות הגשמית, ולחיות עם הגלויים של ימות המשיח.

"לחיות עם משיח" פירושו – שבכל דבר, ולא משנה מה, נראה את נקודת המשיח שבו.

כל אחד ואחד מאיתנו צריך לדעת שהרבי לא "דרשן", ואם הרבי אמר שהאחריות עברה אלינו – הרי שכך היא המציאות: אנחנו אחראים להביא את המשיח. זאת אחריות כבידה, אבל הרבי נתן ונותן לנו את כל הכוחות הדרושים.

ומאחר ועברו כל כך הרבה שנים מאז שהוטלה עלינו המשימה ועדיין לא זכינו להתגלות משיח צדקנו, הרי כולנו מוכרחים לטכס עצה מה לעשות ואיך לעשות כדי להביא את משיח צדקנו בפועל ממש.

ובזמן מיוחד זה אנחנו מכריזים כי לא ננוח ולא נשקוט עד אשר נביא להתגלותו של הרבי מלך המשיח בפועל ממש. ויהי-רצון שתיכף ומיד ממש נזכה לזה, וכולנו יחד נכריז:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לחוש משיח

אבל לא צריך להתחמק מה"אורות דתוהו" . . כל המאמץ שמשקיעים בטענות כנגד ה"יחי אדוננו" - היו יכולים להשקיע זאת במאמץ להסביר את ה"יחי" באופן שיהיה מובן לכולם

בלב כולנו בווער דבר אחד ויחיד העומד לנגד עינינו: השליחות היחידה שהוטלה עלינו בתשנ"ב ועוד קודם לכן בשיחת כ"ח ניסן תשנ"א בה היו שני פרטים: טענה כלפי מעלה, כביכול, וטענה כלפי מטה.

הטענה כלפי מעלה הייתה: "היתכן שמבלי הבט על כל הענינים – עדיין לא פעלו ביאת משיח צדקנו בפועל ממש?!!... דבר שאינו מובן כלל וכלל!"

התמיהה כלפי מטה הייתה: כיצד יתכן ש"מתאספים עשרה מישראל ביחד, ובזמן זכאי בנוגע להגאולה, ואעפ"כ, אינם מרעישים לפעול ביאת משיח תיכף ומיד, ולא מופרך אצלם ר"ל, שמשיח לא יבוא בלילה זה, וגם מחר לא יבוא משיח צדקנו, וגם מחרתיים . . רחמנא ליצלן!! וגם כשצועקים "עד מתי" – הרי זה מפני הציווי...".

וכאן רואים חידוש מאוד מעניין: הרבי אומר, שאם היו צועקים "עד מתי" באמת – משיח היה בא מוזמן! דבר כזה – לתבוע מהקב"ה ולמר שכן וכך צריך להיות – לא מצינו דוגמתו אצל אף אחד מרבותינו נשיאינו; זה חידוש של הרבי.

כשהרבי אומר שעבודת הברורים כבר נגמרה – הרבי תובע מהקב"ה שמשיח חייב לבוא! וזה עניינו של משה, שמוריד את השכינה לארץ, וכתוצאה מזה – כל דבר גשמי קשור לרוחניות. וכך גם בדור השביעי שמוריד את השכינה למטה בארץ – אפשר לבוא בתביעה להקב"ה, שמכיוון שגמרנו את עבודת הברורים – משיח חייב לבוא!

אבל החלק שנוגע בעיקר אלינו, הוא החלק השני – התביעה של הרבי כלפי ה"מטה", שכל אחד ירגיש בנפשו את החסרון מכך שאין לו עדיין את משיח בגשמיות כפשוטו.

ודאי שעשו הרבה דברים מאז אותה השיחה, אבל עדיין נמצאים בגלות... הרבי אמנם נותן לנו כוחות, אבל לאידך, הרבי רוצה שאת העבודה בפועל נעשה בכוחות עצמנו.

הגה"ח הרב ברוך בועז שי" יורקוביץ
רב קהילת חב"ד לוד, ארה"ק

הרבי ביקש שניקח את ה"אורות דתוהו", ונמשיך אותם ל"כלים דתיקון"; זאת אומרת, שאפילו דברים נפלאים שהם אורות דתוהו – עבודתנו היא להמשיך את האורות הנפלאים האלו, לכלים דתיקון. להתמקד בעיקר בדרכים להורדת ה"אורות דתוהו" ל"כלים דתיקון",

אבל לא צריך להתחמק מה"אורות דתוהו".

ולמשל, כל המאמץ שמשקיעים בטענות כנגד ה"יחי אדוננו" – היו יכולים להשקיע זאת במאמץ להסביר את ה"יחי" באופן שיהיה מובן לכולם; וכפי שהרבי אמר שזה פועל "הקיצו ורננו דוד מלכא משיחא" (או על-כל-פנים תפילה ובקשה); אם היו משקיעים את המאמץ בהסברה חיובית – הכל היה נראה אחרת!

בעצם כל העניין של משיח הוא ענין של "אורות דתוהו", שהרי משיח זהו ענין שלמעלה מסדר ההשתלשלות, וכל דבר שלמעלה מסדר ההשתלשלות הוא "אורות דתוהו", אבל העבודה היא להמשיך את האורות דתוהו ל"כלים דתיקון" ולא ח"ו להתעלם מהענינים הללו!

הרבי רוצה שהתחתון מצד עצמו ירגיש את הנחיצות שבהתגלות משיח, וירצה משיח; לא כמו במתן-תורה ש"כפה עליהם הר כגיגית"...

עניינו של משיח הוא גילוי אלוקות, וממילא, בכדי "לחיות" עם משיח, צריך לפקוח את העיניים ולראות אלוקות.

מסופר על אחד התמימים ששמע מכ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע שצריך לראות אלוקות, וכנס ליחידות לשאול מה זה גילוי אלוקות. הרבי מהורש"ב לא השיב לו. לאחר כמה שבועות בהם התעמק בדברי הרב, נכנס שוב ליחידות ושאל את הרבי האם כוונתו הייתה שלאחרי ההתבוננות בתפילה, כשהוא יצא לרחוב, הוא יראה בכל דבר את האלוקות שמחיה אותו. אז ענהו הרבי שזאת אכן הייתה כוונתו.

כך גם בנוגע אלינו – על כל אחד ואחד לפתוח את העיניים; ללכת ברחוב ולהרגיש את ההרגשה של ביאת משיח, וכ"ז ללא ספק יפעל את ההתגלות של הרבי מלך המשיח תיכף ומיד ממש.

לבצע באמונה שלימה את דברי הרבי

דוקא עכשיו הרבי שליט"א מראה לנו את פני קדשו ומעודד בגופו
את שירת יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לפנינו דברים נלהבים שנשא הגה"ח ר' יצחק שי' גולדברג, שליח כ"ק
אד"ש מה"מ וראש ישיבת תות"ל מגדל העמק, ב'כינוס להבאת הגאולה' -
כ"ח ניסן תשנ"ג, אודות האמונה שכ"ק אד"ש מלך המשיח יגאלנו מיד ממש
וביצוע ההוראות משיחותיו הק', במיוחד מהשנים תנש"א-ב

- שוכתב מסרט ההקלטה ע"י מערכת "ועד חיילי בית דוד" -

ישנם דברים שלמרות שהם פשוטים, ברורים וגם ידועים, מכיון שהיצר הרע הוא
אומן במלאכתו, ובלשון החסידות "א' קלוגינקער", ממילא גם אם הוא לא מצליח להטיל
ספקות, הוא מנסה לפחות לקרר. לכן, יש צורך לדבר ולחזור ולדבר כדי שהדברים יכנסו
במוח ובלב.

כל אחד ואחד מאנשי יודע ומאמין במשך כל השנים מתש"י, שדורנו דור השביעי הוא
יהי' הדור הראשון של הגאולה ושהרבי שליט"א הוא זה שיגאל את עם ישראל מהגלות.
הדברים האלו חדורים וחקוקים במוחו ולבו של כל חסיד. זה לא רק רגש חסידי, וזה לא
יצירה של בן אדם כלשהו. מי שהכניס את זה במוחנו ולבנו הוא הרבי שליט"א בעצמו.
החל מהמאמר הראשון ושיחות ובמאמרים שלאחר כך.

ומשנה לשנה, ובמיוחד בעשר שנים האחרונות, כל מי שלומד וקורא את השיחות
וההתועדויות של הרבי מדי שבת בשבת, יודע ומרגיש שאנחנו עומדים בתקופה האחרונה
של הדור השביעי, על סף הגאולה של דור הראשון של הגאולה.

שיחות נפלאות על מלך המשיח

כל זה הי' גם עד כ"ח ניסן. מכ"ח ניסן התחיל תקופה חדשה. מאותו כ"ח ניסן, בשיחה
הידועה, כבר רמז הרבי שליט"א על תקופת ההעלם וההסתר הנורא שאנחנו עוברים
עכשיו, אבל יחד עם זה, דוקא מאותה תקופה, מאותם הדיבורים על ההעלם והסתר,
התחיל הרבי שליט"א לדבר דברים גלויים ונפלאים על הזמן של ביאת המשיח ועל מלך
המשיח עצמו.

הגה"ח ר' יצחק שי' גולדברג, שליח
כ"ק אד"ש ור"י תות"ל מגדל-העמק

לדוגמא: השיחה הידועה של פרשת שופטים שהרבי דיבר ש'הנה הנה זה בא' זה נבואה. הרבי עשה מביאת משיח צדקנו בדור זה – נבואה, הלכה בתורה. פסק דין ברמב"ם שנבואה לטובה לא יכולה להשתנות. היום זה שמשיח יבוא בדורנו זה הלכה בתורה התורה אומרת שמשיח יבוא בדורנו. והרי כאשר הנביא עצמו אומר על הדברים שהוא אומר שזה נבואה, אין לך נבואה גדולה מזו.

ואחרי זה השיחה שהרבי דיבר בכנס השלוחים. השלוחים, הם הם שמנהלים את היהדות בכל העולם כולו, הם המשפיעים של יהדות בכל העולם כולו, שמביאים את דבר הרבי. ובכנס השלוחים אמר הרבי שנסתיימה עבודת הבריורים, ומה שנשאר עתה זה לקבל פני משיח צדקנו. זה העבודה, זה התפקיד, לבוא ליהודי ולומר לו: עכשיו הגיע זמן הגאולה, הדור שלנו ייגאל, אתה תצא מן הגלות, הרבי יגאל אותנו, אתה צריך להתכונן לגאולה, ולכן תפילין, שבת וכו', זה התפקיד.

וכך גם השיחות על מלך המשיח עצמו. השיחה בפרשת וירא שהרבי אמר שהיום יש כבר לא רק המציאות של מלך המשיח אלא גם ההתגלות של מלך המשיח. השיחה בכנס השלוחים, שהרבי אמר שהתחיל כבר ה"שלח נא ביד תשלח", כבר התחיל השליחות של משיח לגאול את עם ישראל, אנחנו צריכים לעזור שיוכל לסיים את השליחות. מדובר כבר על שלב של התחלה עד כמה שאפשר להבין את זה, וכך עוד ועוד ועוד שיחות וכל מי שרוצה וכל מי שמעוניין יכול לפתוח וללמוד ולהאמין ולקבל את הדברים כפשוטם.

המצב אינו בסתירה לשיחות הק'

נכון, ה"י כ"ז אדר וישנו כ"ז אדר, אך אסור לנו לתת שום פירושים ושום הסברים ח"ו, כי אין שום הסבר ואין שום פירוש, והדבר לא ייתכן שזה יהי' כך, וחייב הקב"ה לתת שהרבי שליט"א יבריא תיכף ומיד ממש.

אך כאשר השכל של בן אדם מגיע אליו ומפתה אותו, ומכניס לו סברות שונות ומשונות ופירושים שונים ומשונים ומסקנות שהן למטה מן השכל, הרי ודאי וודאי שעדיף לקחת את השכל ואת העיניים ולפתוח את מאמרי רז"ל ואת המדרשים, בתורה שבכתב ובתורה שבע"פ ובשיחות של הרבי, ואז הוא יראה שלא רק שהמצב הזה אינו סתירה ח"ו על כל הדברים שנאמרו לפני זה, ואין בזה שום סטי', אלא אדרבה, הקושי' שישנה, זה על הקב"ה, למה עשה הוי' ככה? כיון שהרי כל מה שכתוב במדרשים וכל מה שכתוב במאמרי רז"ל יכול להיות ברוחניות ובאופנים שונים ובדרגות שונות וודאי וודאי שזה כבר ה"י, וגם ה"י די והותר בגשמיות כפשוטו גם כן.

ואם אכפת לנו המצב של כ"ז אדר, וודאי שאכפת, כי לכל אחד ואחד מאנ"ש הרי זה נוגע לו בפנימיות נפשו, מה שהי' צריך לעשות ומה שצריכים לעשות, זה פשוט לבצע את ההוראות של הרבי שליט"א שנאמרו בתקופה הזאת, לבצע את ההוראות ואת הדברים

שהרבי שליט"א דיבר מכ"ח ניסן עד כ"ז אדר, לא ח"ו להעלים אותם, אלא לפתוח אותם עוד ועוד, ללמוד אותם, לחיות אותם, שזה ייכנס למוח וייכנס ללב.

מי יודע להוריד העלם והסתר? מי יכול להוריד העלם והסתר? רק הרבי. ולהוריד את ההעלם והסתר הזה, הוא כשנלך בכח של הרבי. ומהו הכח של הרבי? זה לקחת את הדברים המפורשים שיצאו מפי קדשו ואת זה לבצע, בלי שום פשטליך ובלי שום פירושים, דברים כפשוטם. ככל שנבצע יותר ונחיי יותר באמונה שלימה ותמימה בדברים שהרבי שליט"א חנך אותנו ודיבר איתנו בתקופה שקדמה לתקופת ההעלם והסתר, זה הדבר שיוריד את ההעלם והסתר.

הרבי מואשר לפרסם שהוא מלך המשיח

נוסף לכך, דווקא מאותה תקופה, מתקופת ההעלם והסתר, מהתקופה של כ"ז אדר, דווקא מאז מגלה הרבי שליט"א דברים נפלאים ודברים גלויים על ביאת המשיח ועל המשיח עצמו, עוד יותר ממה שהי' לפני זה.

היו אנשים פרטים וכן אנשים כלליים, ששאלו אצל הרבי האם אפשר היום לפרסם ברבים וגם להדפיס שהרבי שליט"א הוא מלך המשיח שיבוא ויגאל את עם ישראל והרבי נתן רשות.

שאלו אצל הרבי האם לפרסם היום שמה שהרבי שליט"א אמר שדורנו הוא דור הגאולה, זהו דברי נביאות פשוטו כמשמעו, ואמר הרבי: כן, לפרסם שזה נביאות. ומה לנו יותר בתוך התקופה של ההעלם והסתר, מה שאנחנו זוכים להתראות עם הרבי שליט"א כמעט פעמיים ביום, וזה דווקא כשהרבי שליט"א מראה לנו את פני קדשו ומעודד בתנועת גופו את השירה של יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

אנחנו לא שומעים היום מאמר מהרבי, אנחנו לא שומעים שיחה מהרבי, אך הרבי נותן את עצמו אלינו, הוא מראה את עצמו והוא מעודד בתנועת גופו. במה? עם מה הוא נותן ואת מה הוא מחיי? את האמונה הזאת, שאנחנו נחיי עם: יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

כל מי שיש לו קצת רגש, קצת שכל וקצת אמונה, הי' לוקח את הדברים האלה ואת הרגעים האלה כדי להתקשר בהתקשרות עצמית ופנימית עם הרבי שליט"א וכמלך המשיח שיגאל אותנו, ושזה ייכנס במוח ובלב עד שיוחדר אצל כל אחד ואחד מאתנו שאין בלבנו אלא אחד. שלא יתכן ולא שייך אחרת, זה מחוייב המציאות. לכל חסיד חב"ד צריך להיות חדור אצלו שאין לו בעולמו אלא הרבי. הרבי שמבריא ומתגלה, הרבי שגואל את עם ישראל. אין שום מחשבות זרות אחרות ועם זה צריכים לחיות.

מדוע ישנם שעושים פשטליך בשיחות?

ישנם לצערנו חכמים למיניהם שמעוותים ומעקמים דברים מפורשים של הרבי ומעלימים דברים מפורשים של הרבי. צריך גם להתייחס לזה, למרות שזה יחידים ואין לזה שום ערך. יש שיחה של הרבי שאין יתכן שדוקא אחרי מתן תורה שהי' אנכי ה' אלקיך, עם ישראל הי' בדרגא גבוהה כזו, דווקא אז היתה נפילה כזו של חטא העגל?

הרבי הסביר בזה בינה של תורה ברש"י דבר מעניין. רש"י בפרשת העגל "ויצר אותו

בחרט ויעשהו עגל מסיכה" כותב שלשה דיבורי המתחיל שבכל אחד מביא שני פירושים, אבל כל פעם בסגנון אחר. פעם הראשונה הוא כותב "יש לתרגמו בשני פנים", בפעם השניה הוא כותב "יש אומרים" ובפעם השלישית הוא כותב "דבר אחר".

אומר הרבי, כאן רש"י מלמד ומרמז איך מתדרדרים מ"אנכי ה' אלוהיך", עד עשיית העגל, ויצא העגל הזה. הדבר הראשון זה שכשאתה לומד משהו "יש לתרגמו בשני פנים" – יש לזה עוד פירוש. מזה נשתלשל אחר כך שהוא נהי' יש ומציאות, זה כבר "יש אומרים יש מדברים" זה הישות שלו מדבר, ועד שהוא נהי' "דבר אחר", נבדל לגמרי.

לוקחים שיחות של הרבי, מתרגמים אותם אחרת ועד שהסך הכל, הסוף פסוק הוא, שמה שכתוב כן – הכוונה לא, מה שכתוב יום – הכוונה לילה, מה שכתוב מותר – הכוונה אסור. במילא זה אסור, זה לילה, זה לא.

ממה זה נובע? האם זה נובע מהתעמקות בלימוד השיחה? האם זה בגלל שהוא התעמק ולמד את השיחה? לא ולא. זה נובע מדעות קדומות. דעות קדומות שנמצאות במוח ובלב במשך שנים. זה לא מתחיל מכ"ז אדר, זה לא מתחיל מכ"ח ניסן, זה מדעות קדומות והדעות הקדומות, הם הם שמבארים ומסבירים את הדברים האלה בשיחות.

הרבי שליט"א אמר פעם שכשאנ"ש יצאו מרוסי' והיו בפקינג, הוא שמע שהדיבורים שם הם, שיש "אונזערע" ויש "עולמשיע". תמיד הי' ידוע, להגדיר עולמשיע כ'ליטווישע', 'הונגרישע', וה'פולישע', ושם האמרה היתה שיש 'אונזערע' ו'עולמשיע'. הרבי אמר שזה מאוד מצא חן בעיניו והוא סיפר את זה לרבי הקודם והרבי הקודם מאד נהנה מזה.

'אונזערע', אנ"ש, זה לא ל'הנחות העולם'. שיהי' מה שיהי', יהודי צדיק, חשוב, הכל זה הנחת העולם שעולם זה במציאות ואלוקות זה בהתחדשות, חב"ד, אנ"ש, הרבי הכניס בנו שאלוקות זה בפשיטות. למרות שכתוב שזה יהי' לעתיד לבא, אבל מעין זה נמצא ויש אצל כל אחד ואם אין אז צריך לעבוד על זה, אבל אלוקות זה בפשיטות וכשאלוקות בפשיטות אז לא לומדים פשטליך ולוקחים את הדברים של הרבי כפשוטם ומפרשים את דברי הרבי כמו שהרבי התכוון, כמו שהוא דיבר אותם וכמו שהוא אמר אותם.

געגועים עזים לגאולה

יש שיחה שהרבי מגדיר בה את ענין הגלות. הרי ידוע שהגלות זו ירידה צורך עלי', מה זה ירידה צורך עלי'? – הכוונה הפנימית, המטרה, התכלית של הירידה, זה העלי'. עוד יותר מזה, בזמן הירידה כבר מכינים בעצם את העלי', אשר במילא פנימיות הכוונה של הירידה זה כבר העלי'.

אבל, אומר הרבי, מהבן-אדם יידרש שני דברים. דבר אחד לדעת בבטחון גמור בזמן הגלות, שהגלות זה ירידה צורך עלי', ופנימיות הכוונה זה העלי' וזה המטרה ובמילא זה רק העלם והסתור זמני.

אבל יחד עם זה, מצד שני הוא צריך גם לעמוד בגעגועים גדולים לעלי', בגעגועים גדולים לגילוי אלוקות.

דוקא הירידה הזאת, שלמרות שהוא יודע שהירידה הזו היא זמנית והתכלית זה העלי', אבל היא צריכה לעורר בליבו געגועים עזים וגדולים לגאולה.

וכך זה גם עכשיו. בטוחים אנחנו מעל כל ספק "כי בשם קדשך נשבעת לו שלא יכבה נרו לעולם ועד". זה דברי נבואה ואין ספק וספק ספיקא שהרבי שליט"א יבריא ויגאל את עם ישראל. זה יהי'. מה שנעשה ומה שלא נעשה כבר לא ישנה שום דבר כי הדבר יהי' בטוח וזה יהי' בדורנו וכולם יראו שדברי הרבי מתקיימים במילואם.

אבל, יחד עם זה, כשרואים את המצב ההווה ומסתכלים על הרבי ורואים את ההגבלות, זה צריך לזעזע עד עמקי הנפש, זה צריך לא לתת מנוח, לא להיות בשגרה, זה צריך להוציא מן הכלים, זה צריך לשבור את הלב.

לפרסם בבטחון לכל עם ישראל

אבל, שני הדברים הולכים ביחד, את הזעזוע הזה, את הרגשות האלו, את הלבביות הזו, את כל זה להכניס במה שאנחנו מאמינים ויודעים שהרבי שליט"א יתגלה, לא לפחד משום דבר ולמסור את זה לעם ישראל ולהיות לגמרי בטוחים בזה. אם אנחנו נהי' בטוחים בזה, כל המצב שלנו גם יהי' אחרת. כמו שהרבי אומר שאם אנחנו יודעים ש'הנה הנה זה בא', שאנחנו נהי' אלה שנגאל, שאנחנו נהי' אלה שנצעד יחד עם הרבי שליט"א בגאולה האמיתית והשלימה, המוח צריך להיות אחר, הלב הוא אחר והמחשבה דיבור ומעשה צריכים להיות אחרים.

בפרשת ויקהל הרבי דיבר על אהבת ישראל, על אחדות ישראל ואהבה אמיתית בישראל ועל אחת כמה וכמה בחסידים. כשאב אחד לכולנו וחושבים על האב אחד ואכפת מהאב אחד וחיים את האב אחד.

בזה צריכים להיות מונחים ואז כאשר כולנו נהי' יחד וניקח את הדברים כפשוטם ובתמימות ובאמת ובאמונה טהורה, אז האור הגדול של אמונה שישרה בתוכנו הוא זה שיפשוט החוצה ויכבוש החוצה.

האור והאמת, הרבי, נמצא אתנו והוא נותן לנו את כל הכח להפוך את העולם. אנחנו כולנו משפיעים ולא מושפעים מאף אחד, רק משפיעים, רק לוקחים מהרבי ומוסרים, לא מקבלים מאף אחד, ויש את הכח וכולם מקבלים מאתנו, אבל צריך שאנחנו נקבל מה שהרבי נותן. אם רק זה יהי' בתוכנו, אז נראה שזה רק נסיון ואז נזכה כולנו במהרה בימינו ממש, לראות את הרבי שליט"א, ולא רק אז אלא כבר עכשיו, לראות את הרבי שליט"א מתגלה ומלך ביופיו תחזינה עינינו.

(דברים שנאמרו בכינוס להבאת הגאולה, אה"ק - כ"ח ניסן ה'תשנ"ג)

שכ"ק אדמו"ר מלך המשיח יגאלנו נאו ממש!

צריכה להיות התגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח תומ"י ממש מלך
ביפיו תחזינה עיניך. . . ויגאלנו בגאולת עולמים נאו ממש ונכריז
כולנו יחד. . . "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד"

ב"ה, ערב שבת קודש כח' ניסן ה'יהא ת'הא שינת נ'פלאות ה'משיח

פסק דין

בעומדנו ביום זכאי בו נאמרה שיחתו הידועה של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיליו

שי"אני את שלי עשיתי (להביא
לימות המשיח) ועשו כל אשר
ביכולתכם וכו", ובפרט לאחר
שנאמר (אחי"ז) עיי"ק אדמו"ר
מלך המשיח שכבר הסתיימה כל
העבודה והדבר היחידי שנשאר
הוא לקבל פני משיח צדקנו בפועל
ממש, ובמיוחד בתום ארבע שנים.

באנו בזה בפס"ד ברור שעל
כיו"ב חל הציווי "לא תלין פעולת
שכיר איתך עד בוקר" וכן המ"ע
ד"ביומו תתן שכרו" ו"מגיד דבריו
ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל.
מה שהוא מצווה לאחרים הוא
עושה" והדרשה והתביעה של
עם ישראל "ע"ד מתי" - צודקת
ובמיוחד לנוכח המצב דפקוי"י
וכו' דעם ישראל, לכן צריך להיות
הענין ד"שכר מצוה" היינו הגאולה האמיתית והשלימה עיי"י משיח צדקנו ללא כל הלנה

ושהיה נוספת כל שהיא ח"ו וע"כ צריכה להיות התגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח תומ"י ממש מלך ביפיו תחזינה עיניך, לעיני כל בשר למטה מעשרה טפחים ולקיים תומ"י ממש את תפקידו לבנות המקדש במקומו ולקבץ נדחי ישראל ולתקן כל העולם כולו ויגאלנו בגאות עולמים נאו ממש ונכריז כולנו יחד בקול מבשר מבשר ואומר

"יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד"

וע"ז באנו על החתום:

מרכזי שמואל אשכנזי רבו של כפר חב"ד וחבר בי"ד רבני חב"ד	יהודה קלמן מארלאוו מרא דאתרא דקראון הייטס	חכם רפאל אלאשוילי רב ראשי ליהודי גרוזי, אה"ק
יחיאל בהר"ר דוד גרשון גברא רב יבנה והגלילות	שניאור זלמן גורארי' סיו"ר אגודת הרבנים דארה"ב וקנדה	אלי' יוחנן גורארי' שליח אד"ש, חבר בי"ד רבני חב"ד ורבה של חולון
יוסף העכט רב העיר אילת וחבר בי"ד רבני חב"ד	יצחק הכהן הענדל חבר בי"ד מונטריאול, קנדה וחבר אגודת הרבנים דארה"ב וקנדה	נתן יצחק אוירכמן שליח אד"ש ורב קהילת חב"ד עכו
גדליה אקסלרוד אב"ד חיפה	הלל פעוואנער אב"ד קהילת ליובאוויטש פריז, צרפת ויו"ר וועד רבני ליובאוויטש צרפת	משה אשכנזי רב קהילת חב"ד ת"א וחבר הנהלת אגו"ח באה"ק
ברוך בועז יורקוביץ רב שיכון חב"ד לוד	משה יעקב וויס רב שכונת נווה אחיעזר, ב"ב	יעקב נקי רב שכונת י"ד התשעה, הרצליה
ישראל יוסף הכהן הענדל שליח אד"ש ורב קהילת חב"ד מגדל-העמק	אליעזר יעקב בלוי ברוד רב הישוב כרמי יוסף	שלמה יצחק פראנק חבר לשכת הרבנות עכו
יוסף יצחק וולוסוב שליח אד"ש ורבה של רמת ישי	בנימין כהן רב רינתיה	יוסף כהן רב שכונה ברמלה
ישעי' הרצל רב כפר תבור והגליל התחתון	יעקב אדרעי רב באור יהודה	דוד אסולין רב שכונה ברמלה
ישראל הלפרין שליח אד"ש ורב קהילת חב"ד הרצלי	יעקב יוסף (בהגר"ע) רב גבעת משה, י-ם	יצחק גינזבורג ר"י יעוד יוסף ח"י, שכם
יעקב רייצס שליח אד"ש ורבה של יסוד המעלה	דוד ועקנין שליח אד"ש ורב הישוב מנחמי'	חיים שלמה דיסקין רב קהילת חב"ד ק. אתא

להמשיך לפרסם את נבואת הגאולה

בהמשך לפס"ד הרבנים מורי הוראה שכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו,
הוא, הוא, המלך המשיח . . להתאחד בתורת הגאולה של מה"מ
שיל"ו - ובפרט בשיחות הקדושות תנש"א תשנ"ב

ב"ה, חודש אדר- מרבין בשמחה, תשנ"ה, שנת הקהל

פסק דין

על פי תביעת נשיא דורנו מה"מ שיל"ו:

"יתקבצו כל הרבנים ויוציאו פס"ד שמשיח צדקנו צריך לבוא תיכף ומיד" "שהרבנים
צריכים לפסוק שצריך להיות מסמך גאולה לגאולה, בפועל ממש" (כ"ז אדר ב' תשמ"ו
לרבנים הראשיים).

ובהמשך לפס"ד הרבנים מורי הוראה שכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו, הוא, הוא, המלך
המשיח.

ועל פי הכרזתו: "לא רק בתור חכם ושופט אלא בתור נביא שזה בוודאות" "הנבואה
העיקרית "לאלתר לגאולה" ותיכף ומיד ממש הנה זה (משיח) בא" ש"ק פר' שופטים
תנש"א.

"ישנה לא רק המציאות דמשיח אלא גם ההתגלות דמשיח ועכשיו צריכים רק לקבל
פני משיח צדקנו בפועל ממש" ש"ק וירא תשנ"ב.

"... הגיע זמן גאולתכם ורואים בפועל איך שנהיה "ללחום מלחמות ה' וינצח" בכמה
וכמה ענינים" ש"ק פר' חיי שרה תשנ"ב.

"רואים כבר (מעין ו) התחלת פעולתו של מלך המשיח על העמים" "שהחלטת והכרזת
מנהיגי אומות העולם בערב שבת פרשת משפטים ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם
לאיתים", היא, כתוצאה מהחלטת והכרזת "מלכי רבנן" ש"הנה זה (מלך המשיח) בא",
החל מהפס"ד של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שמכבר נשלמו מעשינו ועבודתנו דמשך
זמן הגלות ומוכנים כבר לקבלת פני משיח צדקנו, וכן הפס"ד של הרבנים ומורי-הוראה
בישראל שהגיע זמן הגאולה, "יעמוד מלך מבית דוד וכו', בחזקת שהוא משיח" ועד להמעמד
ומצב ד"הרי זה משיח בוודאי" - פס"ד "מסיני", שנמשך וחדר גם בגדרי העולם. ש"ק פר'

ל"ה חודש אדר - מרבין בשמחה, תשנ"ח, שנת הקהל

[illegible]

מסקים או בזאת שמלכנו משיחנו שיליו יתגלה במעל ממש, נעון כל למטה מעשרה
פחים, יתיב ומיד ממש, יימחיר מלכות דוד ובונה המקדש, ומקבץ נדחי ישראל (ג'פ)
משיחיים, יתיב חלומות מלכים.
הרי שנה זו היא שנת הקהל במצואי שביעית כן דוד בא' (מסדתינן צ"ו - ומחשי"א).

ומצדדים אנו קריאה לכל אחד ובטח מישראל, בכל מקום ומקום, להתחבר בתורת המהפכה של מ"מ שיליון - ובטח בשירות הקהודות תשתי' ותשנ"ב למס' לקולות אנו תוראות הקהודות "לימוד התורה בעיני מלך משיח ובעיני אלה..." בפרט בתורתו (מאמרים וליקוטי שירות של משיח דורנו), ומה טוב - שלימוד היה (ברבים) בעזרת... לחיסי' בקיום המצוות הידור, ובמיוחד במצוות הצדקה" (אמ' חרות ישראל)

להמשיך בפרסום הנבואה של בשורת הגאולה בכל מקום ומתוך שמחה.

הקב"ה וודאי יקבל את שוועתו, ויקיים את הפסק דין, ונראה מיד במעל ממש, מעניו בשר, את הרבי מה"מ באולה חשלה ונוכה לשמוע תורה חדשה מפיו הק.

של החתום:

והרי שנה זו היא שנת
הקהל "במוצאי שביעית
בן דוד בא" (סנהדרין
צ"ז - ומהרש"א).

בשיחות הקדושות תנש"א תשנ"ב, לפרסם ולקיים את הוראתו הקדושה "לימוד התורה בעניני מלך המשיח ובעניני הגאולה... ובפרט בתורתו (מאמרים) וליקוטי שיחות של נשיא דורנו)... ומה טוב - שהלימוד יהיה (ברבים) בעשרה... להוסיף בקיום המצוות בהידור ובמיוחד במצוות הצדקה" (שבת תז"מ תנש"א).

והקב"ה וודאי יקבל את שוועתנו, ויקיים את הפסק דין, ונראה בפועל ממש, בעיני בשר, את הרבי מלך המשיח בגאולה השלמה ונזכה לשמוע תורה חדשה מפיו הק'.

על החתום (רשימה חלקית, לא לפי הסדר):

אבשלום קיל
ר"ב יישוב גן-נה, אה"ק

דוד טייכטל

משפיע אני"ש נ. עילית, אה"ק

שלום חיים מחפץ

חכם רפאל אלאשוייל

רב ראשי ליהודי גרוזי, אה"ק

בן ציון גרוסמן

משפיע במגדל-העמק

ישעי' הרצל

רב כפר תבור והגליל התחתון

יעקב רייצס

שליח אד"ש

ורבה של יסוד המעלה

משה ארנשטיין

משפיע ישיבת חח"ל צפת

ישראל יוסף הענדל

שליח אד"ש

ורב קהילת חב"ד מגדל-העמק

לוי יצחק גינזבורג

משפיע ישיבת תות"ל כפ"ח

נפתלי צבי גרינפלד

גדלי'ה אקסלרוד

אב"ד חיפה

שלמה יצחק פראנק

חבר לשכת הרבנות עכו

משה אשכנזי

רב קהילת חב"ד ת"א וחבר

הנהלת אגו"ח באה"ק

ישראל הלפרין

שליח אד"ש

ורב קהילת חב"ד הרצלי

רפאל שמשון לוינסון

שליח אד"ש

ורב היישוב תל-עדשים

משה אקסלרוד

חיים שלמה דיסקין

רב קהילת חב"ד ק. אתא

י.ח רוזנבלט

חנן כוחונובסקי

רב ביהכנ"ס בראשון-לציון

חיים יוסף גוטליב

מאיר יששכר מארק

שליח אד"ש במכבים-רעות

יוחנן בוטמן

שליח אד"ש בחדרה

נחמיה שמרלינג

שליח אד"ש בכפר-יונה

יוסף קורנט

אשר דייטש

שליח אד"ש בפתח-תקווה

שגיא הר שפר

שליח אד"ש ורב קהילת חב"ד

נס-ציונה

מנחם מענדל הכהן

יצחק ניאזוב

אב"ד הקהילה הבורכית וחבד

בי"ד הספרדי ווינה, אוסטרי

יעקב שمولביץ

שליח אד"ש בבית-שאן

סעדי' מעטון

רב היישוב ברקת, אה"ק

יהושע אדוט

דוד אושקי

שליח אד"ש

חגי הלוי

אליעזר אליהו ויינר

יצחק פרידמן

יוסף יצחק הלוי קירש

שליח אד"ש צור-הדסה

פנחס ממן

יהונתן בנימין הלוי בורגן

רב הישוב ניר צבי

מנחם וולפא

שליח אד"ש נתנייה, אה"ק

דב גינבורג

שליח אד"ש חיפה, אה"ק

יש להמשיך ולנהוג כך בלי כל שינוי

פשוט שהתפילה, זעקה והכרזה ד"חי .. מלך המשיח לעולם ועד' שייכת ונחוצה ביתר שאת וביתר עוז בעת נסיון זה, ואצל המוני בית ישראל אף מתבטאת בה נקודת ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר מה"מ

ב"ה, צום הרביעי ייהפך לששון ולשמחה ה'תשנ"ד

פסק-דין רבני אנ"ש שיחיו

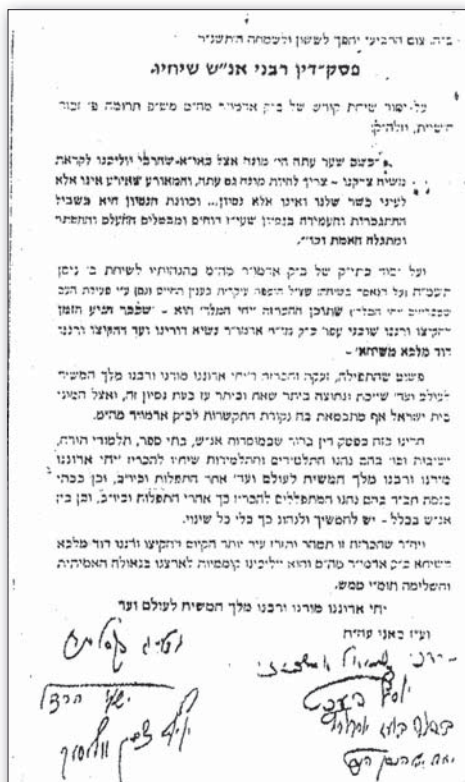
על יסוד שיחת קודש של כ"ק אדמו"ר מה"מ מש"פ תרומה פ' זכור ה'שי"ת, וזלה"ק:

"כשם שעד עתה ה' מונח אצל כאו"א שהרבי יוליכנו לקראת משיח צדקנו - צריך

להיות מונח גם עתה, והמאורע שאירע אינו אלא לעיני בשר שלנו ואינו אלא נסיון... וכוונת הנסיון היא בשביל ההתגברות והעמידה בנסיון שע"ז דוחים ומבטלים ההעלם וההסתתר ומתגלה האמת וכו",

ועל יסוד כתי"ק של כ"ק אדמו"ר מה"מ בהגהותיו לשיחת ב' ניסן תשמ"ח ועל הנאמר בשיחה שצ"ל הוספה עיקרית בענין החיים (גם) ע"י פעולת העם שמכריזים "יחי המלך" שתוכן ההכרזה "יחי המלך" הוא - "שכבר הגיע הזמן ד'הקיצו ורגנו שוכני עפר" כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורינו ועד דהקיצו ורגנו דוד מלכא משיחא' -

פשוט שהתפילה, זעקה והכרזה ד"חי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד' שייכת ונחוצה ביתר שאת וביתר עוז בעת נסיון זה, ואצל המוני בית ישראל אף

מתבטאת בה נקודת ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר מה"מ.

הרינו בזה בפסק דין ברור שבמוסדות אני"ש, בתי ספר, תלמודי תורה, ישיבות וכו' בהם נהגו התלמידים והתלמידות שיחיו, להכריז יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד' אחר התפילות וכיו"ב וכן בבתי כנסת חב"ד בהם נהגו המתפללים להכריז כך אחרי התפילות וכיו"ב, וכן בין אני"ש בכלל - יש להמשיך ולנהוג כך בלי כל שינוי.

ויה"ר שהכרזה זו תמהר ותזרז עוד יותר הקיום דהקיצו ורננו דוד מלכא משיחא כ"ק אדמו"ר מה"מ והוא יולייכנו קוממיות לארצנו בגאולה האמיתית והשלימה תומי"י ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

וע"ז באנו עה"ח:

מרדכי שמואל אשכנזי	ברוך בועז יורקוביץ	ישע"י הרצל
יוסף העכט	ישראל יוסף הכהן הנדל	יוסף יצחק וולוסוב
	גדליי אקסלרוד	

ב"ה ד' ו' תמוז ה'תשנ"ד

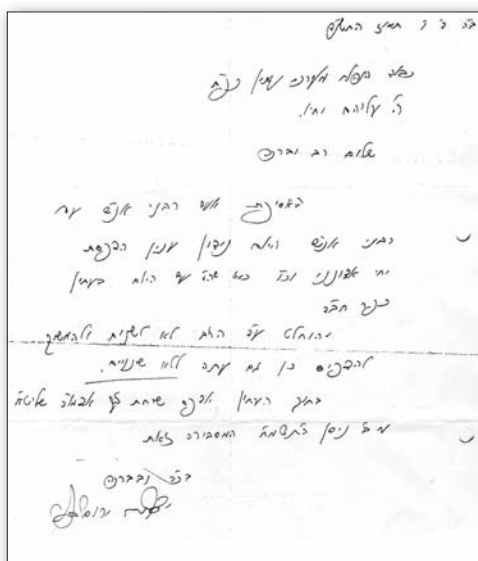
כבוד הנהלת מערכת עיתון
כפר-חב"ד

ה' עליהם יחיו.

שלום רב וברכה

באסיפת ועד רבני אני"ש עם
רבני אני"ש היום נידון ענין הדפסת
יחי אדוננו וכו' כמו שהי' עד היום
בעתון כפר-חב"ד

והוחלט ע"ד הרוב לא לשנות
ולהמשיך להדפיס כן גם עתה ללא
שינויים.

בתוך העתון יודפס שיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א מב' ניסן ה'תשמ"ח המסבירה זאת

בכ"ר ובברכה, יצחק ירוסלבסקי

לזכות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

"ע"פ הידוע ש"בכל דור דור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל", "א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו", וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, המשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את כל העבודה - הרי מובן, שמתחיל להתקיים ה"שלח נא ביד תשלח", השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ומוזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא:
לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש, כדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות!

(שיחת ש"פ חיי שרה ה'תשנ"ב - מוגה)